

BİZİ ÇAĞANOZ DIYE

Türk Edebiyatı / Öykü

BİRİ ÖLDÜRDÜ

Beni Unutma
Dörtlemesi I

BORA ABDO

DK

BİZİ ÇAĞANUZ DİYE BİRİ ÖLDÜRDÜ
Beni Unutma Dörtlemesi 1

Yazan: Bora Abdo

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital yayın tarihi: Mayıs 2014 / ISBN 978-605-09-2019-2

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bizi Çağanoz Diye Biri Öldürdü

Beni Unutma Dörtlemesi 1

Bora Abdo

1977'de İstanbul'da doğdu.

1995-1997 yılları arasında çeşitli dergilerde öyküleri yayımlandı.

1997-2009 yılları arasında yazmadı.

2009 yılında yeniden öykülerine geri döndü.

Notos, kitap-lık, Sözcükler, Sarnıç, Dünyanın Öyküsü ve İzafi dergilerinde öyküleri yayımlandı.

2012 yılında *Karakış Üçlemesi*'nin ilki olan *Öteki Kışın Kitabı*, Alakarga Sanat Yayınları tarafından yayımlandı. Bu kitapla 2013 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Üçlemenin ikincisi, *Gerçek Adı Süreyya* adında bir roman.

Bizi Çağanoz Diye Biri Öldürdü, "Beni Unutma Dörtlemesi"nin ilk kitabıdır. Dörtlemenin ikinci kitabı, *Balık Boğulması* adında bir roman olacak.

Oğlum Poyraz için,

(Odama gelip de haylaz ve muzip gözleriyle gözlerimin ta içine bakan, bileşik ve tam sayılı kesirler arasındaki farkı anlatıp tıkağı noktalarda yeniden bana soran, tam şimdi iyi bir cümleyi ve anlamı yakalamışken üstelik öykünün en can alıcı noktasında; ama onun o güzelim ensesindeki o güzelim koku olmasaydı, evet, ben yine bütün bunları yazamazdım.)

Hep sen sordun Hâkim Bey. Şimdi ben soruyorum. Yaşadım mı ben?

Yusuf - Tarık Akan

Acı Dünya filminden

**“Biz onu öldüreceğimizi söyledik diye
o kendini öldürmekten vazgeçti”**

Takvimlerin Suspus Zamanlarında Bir Yüzün ve Öbür Yüzün Öyküsü

Sana korkusuzca baktım olmadığın zamanlarda

Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Nereden buldun e-posta adresimi bilmiyorum, ama çok merak ediyorum. Merhaba. Aramızdaki topallığın anlatılması gerektiği fikrine ben de katılıyorum. Bir öykümüz olsun, demişsin, katılıyorum. Fikrini beğendim. Duymadığın, tuhaf birçok şey de oldu ama. Nasıl, cümlemin sonu sıcak bir hitabı bekliyor değil mi? Duymadığın, tuhaf birçok şey de oldu ama hayatım diyebilsem misal, duymadığın, genzi yakan, tuhaf birçok şey ama canımın içi, aşkım misal, bir tanem, bugün kızın biri vapurda bebeğim deyiverdi sevgilisine, anlatsaydım çok gülerdik belki. Sen de benim gibi muzip bakıyorsun. Gülerdik. Ama ben evlendim, beyaz beyaz giyindim. Paçasından tuttuğum kendimi tamamlamak için bir başkasına ihtiyacım vardı. Bir imhaya ihtiyacı vardı ışıksızlığımın. İntihar bencilliktir bana kalırsa, kendini fazlasıyla önemsemektir. Kocamı da seviyorum işin tuhaf tarafı.

Benim adıma günlük tutman beni çok düşünmen demek. O kadar bir sürü bir şey demek ki anlatamam. Ama senin, benim günlerimi, aylarımı, geçmişimi, nasıl yaşadığımı tahmin ederek yazdığın günlüğümde eksik kalan ve cevap niteliğinde olabilecek yerleri italik harflerle ben tamamladım. Bunları okuduktan sonra bir daha bana yazma olur mu?

Aklından çıkar beni. Ben de seni çok seviyorum.

Mektubunu saklamayacağım, ayrıca yine bir gün karşılaşırsak sana kukla yapmanın inceliklerini öğretebilirim belki. Göndermek istediğin kuklaları da çok sevdim.

Merhaba, (Merhaba;)

Biliyorsun aramızda aksayan bir şeyler vardı,(biliyorum) kırık bir dal vardı, küçük bir avluda eğri çiviler, çamurlanmış ceviz kabukları, sökülmüş ağlar, adının dilime gelmeyen harfleri, sesini anımsatan kumral saçlarının arasında dalgalı bir karanlık, gücenik bir karanlık daha vardı,(güzel benzetme, yazar mısın sen yoksa?) nereye gittiğini, nerede bittiğini bilmediğimiz (evet, karşılaşma şansımızın bu denli kısır kaldığı bir noktada, göz alabildiğine dar ve ter içinde bir yazın, yani Marmara'nın ortasında, sis içinde bir şehir hatları vapurunda, sulara uzun uzun bakarak) savrulan; konuşamadık hiç. (Aslında konuştuk, istesek daha da fazla konuşabilir ve anlaşabilirdik) Ben, bazı imkânsızlıklarım yüzünden sana doğru düzgün açılısam da, bir merhabayı çok görsem de kimi zaman (ki o zamanlar sana ve geçmişinde muhakkak bir cinayetin olduğunu düşündüren karamsar bakışlarına da dehşetli kızırıyordum. "Dehşetli" sözcüğünü senin de çok sevdiğini düşünüyorum nedense. Bir de "sanduka", doğru mu? Bedesten'i de severdin bence. Sonra "barkarol" sonra "natır". Bazen dikkat ederdim okuduğun kitaplara, çoğunluk Nazım Hikmet okurdun ve en çok da elinde Memleketimden İnsan Manzaraları olurdu, sen bütün o okuduğun kitapları görmediğimi sanıyordun değil mi? Seninle bir sabah (bol çimenli ve bol çiçekli bir sirk vagonunda ya da kayıkhane kırık bir kalbe benzeyen sapsarı bir sandalın

çinde) bir yerde öylece oturmanın, gazeteleri serip hem haberleri okuyup hem de üstünde kaşar ekmek yemenin, boynunu çizmeye çalışan bir (erik) dalı daha önce davranıp çekmenin, sonra yanına bir ırmak gibi mavileşerek uzanmanın ve güz biterken, daha yedi yaşındayken kaybolduğunda, bir köpek sürüsünün içinde, korkulu ve ağlamaktan kızarmış gözlerle bulunduğunu zifir hecelerine anlattığının hayalini kurmadığımı sanıyordun. Vapurun arkasında dehşetli içmediğinde, o yazın hiç yağmur yağmadığı terli ve derin zamanlarında, kulaklığını takıp hani başını dizlerinin arasına aldığında, hangi şarkıları dinliyordun? Ben de senin gibi şarkılarımızı dinleyemedim) senin nasıl yaşadığını, (bildiğin gibi işte, çay, çamaşır, çeyizlik, ekose, karanfil, küs, sıcacık geyik heykelleri) beni düşünüp düşünmediğini (o kadar çok sık ki anlatamam) kendi kafamdan tasarlayıp mektup olarak yazacaktım ama adresini bulmak daha zordu e-posta adresini bulmaktan. Ben, ne olursa olsun, bir öykümüz olsun istedim. Bir öykümüz olursa ancak kendimi de vurmaktan vazgeçebilirdim. Ve senin günlüğümü yazdım. Unuttuğum sözcüklere ve kirpiklerindeki tarçına hiç dokunmadım. İyi okumalar. (Mersi;)

“Giderken elbiselerimi ve kedi merdivenlerimi de almalıyım” diyorsun.

Her zamanki gibi biraz ellerin titriyor. Terliyorsun. Kaşlarını çatmasan da kızgın olduğun beş yüz metreden anlaşılıyor. Köylü, kasabalı, kadın, erkek demeden yıllarca uğraşmış yaptığın kuklaları siyah bir çöp poşetinin içine tıktırırıyorsun. Ağzını ipile bağlayacakken vazgeçip açık bırakıyorsun. O zaman sıcak, gür bir damar kopuyor göğsünden. Onlar konuşmaya başlıyor. Yüzünün yarısındaki izleri silik (saat tutarak, parça parça silmişin, sahipsiz ve isimsizdi) ve köylü olanı;

“Her şeyden önce beni konuştururken abartılı bir lehçe kullanmadığın için teşekkür ederim. Bu yaşından sonra ev taşımak zordur bilirim” diyor.

Biliyorsun. Uyumlu ve kirpikleri çok tuzlu ve bağısız (bilerek serperdin değil mi onun yüzüne, gözüne tuzları, ağlatmak isterdin onu ya da hep ağlaması yeni bitmiş bir ifadesi olsun isterdin) ve kasabalı olanı;

“Narenciye eşrafından Salih Bey’e ne söyleyeceğim ben şimdi?”

“Bir el pişti çevirelim, söylersin.”

“Neveser Kökdeş Hanımefendi de vefat etmiş efendim.”

“Sus.”

Köylü, siyah çöp poşetinin içinde kasabalıya sarılmış taşınacak olmalarına üzülyorken evin içinde dolaşan altmış yaşındaki kuklayı (sadece kar yağdığında dışarı çıkarır, meydana gelir, beni beklerken sokak lambasının altında, üstüne kar yağmasını izlerdin, yazı giyinirdin, kulaklarında balyoz sesleri) gösteriyor kasabalıya,

“Bu kuklayı ne yapsak acaba, üstü başı da çok eskidi, çöpe mi atsak?” diyor.

Senin kuklaların bir tek senin bir kukla olduğunu bilmiyorlardı.

Bütün bunları duymadan önüne bakıyorsun, on iki şubat doksan sekizde bir

Pazar günü.

“Ben” diyorsun, “bembeyaz bir kırsığım” diyorsun ki “her haritada ben, dünyanın en güzeliyim.”

Öylesin.

Bütün eşyayı topladın bugün. Sezonluk tuttuğun dairende zaten birkaç parça kedi tüylerinin renklendirdiği siyah düğmeli (çamurlu, yakaları erken eskimiş, kara ve uzun ve parasıyla almadığın) giysilerinden ve her yere götürdüğün kuklalarından başka pek bir şey yoktu. Adlarını ve kapaklarını artık senin de unuttuğun kitapların kolilerin içindeydi. Hatırlıyor musun, caddenin ortasında karşılaşmıştık o akşam, meydanda, köşedeki iki katlı konağın güneş görmeyen taşlığından gelen rutubet kokusuna erguvanların kokusu karışıyordu, bahçede bir kadın çocuğunun sırtını sabunluyordu, ilk taşındığın gündü, ilk defa görüyordum seni buralarda, elindeki el yapımı ekmek torbalarının arasından birkaç kuklayı da ilk o zaman görmüştüm.

Sabah erkenden uyandın. Mutfak tezgâhının üstünde minik ocağında çayı demledin. Çiviye asılmış havluyla ellerini kuruladın, özenle yerine astın. Pencereden kuşların boğduğu kabuksuz kestane ağaçlarını izledin. Geceleri geç saatlere kadar oturduğun için sabahları da geç kalkardın. (*Hayır, çay demlemez bol köpüklü bir Türk kahvesi yaparım kendime, sonra kuş dediğin kargaysa eğer evet onlardan nefret ederim.*) Sobayı yaktın. Odunun yanarken çıkardığı o çıtırtıları hep sevdin çünkü. (*Sobadan çocukluğumdan kalma bir alışkanlıkla nefret ederim, o yüzden elektrik sobasını açmam daha doğru olur sanırım.*) Sokaktan bir satıcı geçtiğinde hemen kulak kabartırdın ve ne satarlarsa satsınlar mutlaka alırdın. İçi boş cam sürahilerle doluydu evin. Çamaşır ipleri, her boyda nargileler, tavana yapıştırılan fosforlu yıldızlar, rengârenk tülbentler, püsküllü polar şallar, duvar halıları, favori düzeltici özelliği de bulunan (ki bu senin için çok önemliydi) tıraş makineleri, küçük deneme poşetlerde şampuanlar ve deterjanlar ve donlar ve gömlekler ve bir sürü ıvır zıvır. Böyle bir alışkanlığın vardı. Boş çevirmezdin onları. Ama aklından üç günlük sakalıyla usta bir çolak terzinin, sana bakarak kesip biçtiği bir elbise getirmesini isterdin, tombik bir pastacının (bulutların kupkuru olduğu bir sabah) afyonunu patlatamadığı sevimli yüzüyle çikolatalı bir pasta ikram etmesini, berberden yeni çıkmış, kazağının önünde saç yığını ve kulaklarında kesilmiş küçük kıl parçalarıyla yeşil sümüklü bir çocuğun içinde taş olmayan bir kartopu bırakmasını dış kapının basamağına, kenarları geniş bir hasır şapka göndermesini çarşıdaki turistik ürünler satan esnafın, müzayedelerde hiçbir alıcısının çıkmadığı, (İranlı kör bir adamın, öldükten sonra tavan arasında çocuklarının hançerlerini de sakladığı ceviz sandığın içinde bulduğu) dünyanın ilk kuklalarını bir pazar torbası içinde kapına kadar taşımasını yaşlı ve kambur (gülücü, gök gözlü ve iri memeli) bir teyzenin, yine yaşlı ve kambur bir balıkçının kısa bacağıyla aksayarak tüm mahalleye dağıttığı lüferlerden payına düşeni utana sıkıla kapını çalıp, “al kızım, afiyetle ye” deyip mutluluktan titreyen ellerine uzatmasını, (*ağları düzeltmeye ve onarmaya beni de çağırın ama amcacığım derim ben de, ömür kısa derim*) bütün bunları ve daha birçok şeyi ben getirmek isterdim sana, biliyorsun değil mi? Hiç değilse doğduğum ve yaşadığım sokaklardaki insanların, hayvanların ve ağaçların, kuşların ve yokuşun başındaki ahşap barakanın önünde her sabah cesedinin incelendiği ve sonra yok olduğu gri lağım faresinin, sokağımıza ismi verilen o çok şişman ve çekilmez ve dostları tarafından sıklıkla evlerinden kovdukları şairin de kuklalarını yapıp hediye edebilirdim.

Bu sabah da sese doğru eğildin pencereden, yanıp yanıp sönen karnın ve avuçların gri pencere pervazındaki birikmiş sudan ıslanınca satıcıya değil uyku sersemliğinden buna dikkat

edemeyişine kızdın. Sonra dün akşamki ilk karşılaşmamızı ve beni hatırladın. *Canım seni biraz güldüreyim diye yazdım bütün bu cevapları umarım kırmamışımdır seni. Yazmanın y'sinden anlamam ama okumanın b'sinden anlarım. İroniye dikkat edeceğini şimdiden görebiliyorum güleç yüzünde. Seni çok seviyorum bir tanem, çok özlüyorum.*)

Lojmanlardaki evinin beşinci katından minareleri, sahili, gül ağaçlarını, kertenkeleleri, tahta kasalarda maydanoz satan ve deniz milleri kulaç atmayı ve akide ve karton külahlarda mevlit şekerlerini düşleyen (bazı akşamlar ayakkabılarını ve renkli boyama kitabını uzun uzun okşayan) avucundaki bozuk paraları terden sıırıslam küçük kız çocuğunu ve el ele yürüyen, (uykularında konuşan, geceleri soğuk ayakları ve gitgide beyazlayan sakallarıyla olur olmaz çişe giden) beyaz gömleli, beyaz mendilli hamalları izliyordun, şakakların ağrıyordu, boya reklamlı bez bir şapka vardı hayal kurmaktan iyice ağırlaşmış başında, siperliği beyaz ve plastikti, *(istiyordum ki biri bana benim iklimimden bir rüzgârı sorsun, öteleri nasıl duyuyorum anlatayım sussun, kalbime ve dilime uzak bir sözcüğü söylesin ben düşünmeden; ben de hatırlıyorum buna benzer bir günü, yün yumağı şaşkı bir kedi avladığı kuşa içini döküyordu bana kalırsa çürümüş ağacın altında, kulaklarımla hatırlıyorum demir çubuğun ayının ayaklarında parçalanırken çıkardığı sesi, sızıyı, salyayı, gözlerimle hatırlıyorum o adamın allak bullak olmuş çelimsiz ve uzun yüzünü, kötü rüyalarını, bal rengi saçlarını, kaldırımındaki yeşil dikenleri, kireç duvarları, sonra birden yanan mahyaları ve kömürü ve sağanağı ve darbukacıların soğanın zarını sıyrırır gibi ince ince parmaklarıyla pantolonlarını indirip ahşap çerçeveli kıraathanenin önündeki bakır masalara işlemelerini)* meydana ayıyı oynatırken o adam, sen ayının kendin olduğunu ve seni oynattığını düşünürdün. İzleyenler oynayan ayıyı değil, adamın paslı demir çubuğuyla ayaklarına vuruşunu dehşetle ve tiksintiyle izlerlerdi. Çoğunun düşüncesinde anahtarımı yanıma aldım mı almadım mı tedirginliği. Bin dokuz yüz seksen sekizdi. *(Öğleydi.)*

Kadıyoran yokuşundan inerken belediyenin reklam tabelalarındaki resimde açılıp giden bir vapurun arkasından karamsar gözlerle bakan terk edilmiş sarı, şehla köpeğin ve altındaki nefli yazı yüzünden üç gün üç gece içtin; Beni terk etme. *(Seni seviyorum, seni seviyorum)* Eylül iki bin on ikiydi.

İrili ufaklı izlerini ve işaretlerini merak ediyorum senin. O yüzden seninle olmak istiyorum. Sende bana ait olan izlekleri, güpgüzel yüzünün en olur olmaz zamanlarında gördüğüm hüznü hallerime benzeyen tutuk ve utangaç kızarmayı (bütün o anahtarlara tek tabanca kilidim) hatıraları ve dokuları ve pamuk sesinde duyamadığım o kırık aksanı hatırlayacağım. Ve senden sonra başka birinde seni bulurken hem eski anılarımı hem de bu kez senin bıraktığın izleri ve işaretleri (sesi çıkmayacak, dişlerimin arasında saklı ve orada seni tutup dünyaya çıkaracak, sürgünlerini ve sığırcıklarını o dala uzaklıkları kılacak başka bir ağacın sana sonraları uzun uzun tırtıllarıyla anlatacağım delik deşik yaprağında) yeniden yaşayacak ve (hemen gitme) ve (hemen gitme) ve (biliyorsun o sabah gazeteni bıraktığında okumam için, üçüncü sayfada resmini görmüştüm) o yüzüne dokundum, sudan bozulmuş ince derili ayak tabanlarının yanlarındaki pembe pürüze ve bende kalmayan kuma, parmak uçlarımı gördüğüm ilk andı karnında, yalnızdım, anlatamamaktan korkuyordum kırılğan yaşlı kuşlar gibi ve (yaşlı dalgın kuşlar neye benzer?) gazeteyi ve kırmızı desenli çay tabağının içinde yarım bıraktığın

çayını içmiş (aramızda kalsın lütfen. Sus!) kaşığıyla beraber çantama atmıştım ile (bunları bilmiyorsun) ki (hemen gitme) de (her uyandığında sana sarıldıkça durgunlaşacak denizi, başıboş seslenmeleri bir iplik gibi, “sevgilim, gidelim” aramızdaki acının parçalanmış et ile özlenmiş et ve irkilmiş et, göğünü yasla göğsüme, etlerimizin de kanaması konuşamadığımızda) da (ben her şeye benzetirim turnaklarına ve ötüşlerine ve kursaklarına ağır sinen dalgın ve bezgin kuşları) ve (peki, git) ki hatırlayacağım.

On beş temmuz (yorgun ve ince geceye bölünmüş sessiz) akşamı; gazete kâğıtlarının üstüne dalgınlıkla bir ateş çizmiştim. Perdeleri açmış, yatak odasında ağır ağır ölmüş, ağır ağır ölerken de yine gökyüzünü de düşünmüş, (bulutlar gitsin bulutlar gitsin) Marmara'nın ve kuş sürülerinin ortasında, şimşeklerin çaktığı yalpa vuran bir kayıkta babasının yüzüne tükürmüş komşumun (kaplan desenli battaniyesinin altına gizlenip altmış iki yaşında hıçkırma hıçkırma bir büyük rakıyı susuz içmişti küçük bir susmayla sonra) bahçesinden (gövdesini turtulların ve tuzların sardığı ağaçlarıyla ve kurumuş çardağıyla) kiraz koparmıştım.

On altı temmuz (yorgun ve ince gündüzden bağırışlarla sessiz) sabahı; iskelede (eğemedim sürme iskelenin siyah demirini, bir fotoğrafını çekseydim senin yüzüm, boynum, belim mosmor) görmüştüm seni, yine kavuştuğumuzu sandığımda ayrılmıştım senden. Rıhtıma vurmuşum.

On yedi temmuzda cennetin içeri su alan pencerelerinden Adalar'ı ve seni seyretmiştim. Cennet dediğim, postnişinde şehir hatları vapuru; şahdamarım Zübeyde Hanım.

Vapurun arkasında (suyun dalgaları ve motorun sesini kırdığı) uzaklara ve manzaraya dalmak değil de (biraz çünkü mürekkebin sağaltıcı zehri) köpük seyretmekten bahsederim sana, sevgilime. Yine de dönmek istersin, (zeytin ağaçları olsundu, duralım dediğimde, lütfen duralım ve yaban arıları, kahır demeyi tasarlamış ezberimde ismin, ismin) şimdi ne kadar da mutlu olsan, (gidelim, dersin sen) iyi yaşasan, (gözenekleri kapalı ve çapaklı gözlerimin kocaman gülüşü, yedi yaşında gibi bakacağım, yedi yaşında, çamurlu ve taşlı ve arı vızıltısı ellerimle, ilkokula ilk başladığım günlerdeki gibi bakıp bakıp şaşıracağım pasiflora güzelliğine nasıl olsa) sen o mutsuz hayatını bırakıp gittiğinde, karanlığı anlayamayıp kaçtığına duru sulara, senden geriye ne kaldı, bana yüklediğin ne varsa ve neyse ceremesi, en kestirme yoldan yokuş yukarı gidip görmek, konuşabildiğimiz o sayılı heceleri ve harfleri kara yazıcıların belleğindeki, evet işte tam o şuncağz sessizliğin çevresinde yeniden yeniden her şeyi hiçe sayarak dönmek istersin. Dirseğini dayadığın yer, üşümelerinden korktuğun ihtiyar kuklaların ve yataklarına serdiğin el örgüsü renkli battaniyelerin, sayılarla ve trafik kurallarıyla ve çeşitli hayvan ve meyve resimleriyle süsleyip boyadığın ahşap bloklardan oluşturduğun şarap evleri, ufku silik ve uzun ve iskelede çıkmayacak yolun, su gibi dilin ağzının içinde, sabah yüzünü yıkarken ilk iş ağlamaların rutubetli banyonda, gizlediklerinde gizlemediklerinde, bıraktığı iz adalara doğru incelen ve sonra kaybolan, vapurun kış altında izlediğin köpüklerin yukarı seyredene doğru erişme isteği, kusursuz yuvarlaklar ve lekeler. Kimse anlamasa da kıştı, ilmektir, ayrılık acısıydı. Hepsi geçti.

Bir sabah konuşuruz seninle. Aklımızdan çıkaramadığımız o bıçak kesiğini, delinmiş elbiseni. Unuturuz.

“Çok özledim seni” derim, tuhaf bir telaşla.

“Ben seni özlemedim” dersin. *(Demem öyle)*

“Yalan, beni özlemesen böyle menekşe kokmazsın. Ben varım diye bu koku, bu menekşe”
derim.

“Gözükümüyorsun epeydir” diye sorarım sana.

“Buralardaydım” dersin sen. *Yüzünde o sevdiğim muzip gülümseme olur.*

“Vapurda da yoksun?”

“Özür dilerim, seni arka güvertede bıçaklamayacaktım” dersin sonra sen. *Hatırlarım o sabahı.*

“Böyle ölmek istemiyorum” demiştim sessizce kulağına.

“Böyle yaşamak istemiyorum” demiştin sonra sen. *Elindeki bıçak zangır zangır titriyordu.*

Sen bütün bunları hatırladığımı, dünyanın o sabahki bütün hallerinden anlarsın. Gene gidersin bir tanem, gene gidersin. Gene gidersin.

“Bizim üstümüze yığdı bu cinayeti”

Sonra işte nereden ve nasıl edindiğimi bilmediğim (rüzgâr da dağıldı) yabancı bir alışkanlıkla merhemini de etkisiyle iyice kızarmış buruşuk göz kapaklarını (renksiz gökyüzü de saat gibi çöl gibi sır) tuhaf bir şefkatle parmaklarımın uçlarıyla kapadım. Pencereden baktım, bir kedi (üstü başı dağılmış) asmanın üzerindeki dallara bıyıklarını sürtüyordu. Kedilerin bıyıklarını sevdiğim zaman titreyen parmaklarımın derisi aynı sıcak ürpermeyi yaşadı yine. Komodinin üzerindeki az önce hazırladığım karışımı ablamın (sıklıkla göçün, lekenin ve bıçağın ve muslukların damlatmasının sebebini konuştuk) gömleğini çözüp morarmış sol memesinin üzerine, boynuna ve yanaklarına sürdüm, yarı açık ağızdan yarım kaşık bıraktım, kalanı avuçlarına, avurtlarına ve ayak parmaklarına iyice yedirdim. On dakika uyudum yanında, kurduğum saatin aralıkları hep on dakikadır. Hiçbir hareket (öylece çekip, böylece geçip gitti) yoktu. İşe yaramayan karışımımlı hırsıyla duvara fırlattım. Yeniden mutfığa gidip, beyaz şeridinin üstünde Itğ yazan kavanozu aldım, içindekileri tezgâhın üzerine döktüm. Yeni bir ilaç hazırlayabilmek için etiketinde İğ, Ğıĝ, Ğıĝıt, Ğı, Tıĝıĝ, Itğ, Ğıtıĝ, İğ, Ğüĝ, Ği yazan kavanozların içindekileri de berbat kokularına rağmen birbirleriyle karıştırdım, pul biber, bal, tarçın, karabiber, kekik, kimyon serpip biraz tütün kolonyası, sirke, pekmez, soya sosu, nar ekşisi, yoğurt ve süt ekledim. Ablamla en çok sevdiğimiz karşılıklı rakı içme zamanlarımızdan kalan birkaç damla rakıyı da ilacın üzerine damlattım. Bu iyi gelecekti ona. Dirilecekti.

Beş gün önce insafsız ablam, temmuzun başlarında bir sabah kapımın önünde sızdığında onu öldürebileceğimi hiç düşünmemiştim. Nasıl yine gelmişti canımın içi. Kocasını ölmüş, Atina'dan cenazesini getirmiş, o gün defnettiler eniştemi. Allah'ın belasını.

“Kocan Rum diye sen de gitmek zorunda mıydın?” dedim. Çok sarhoştu. Kahvesine Tıĝıĝ'dan bir tutam eklersem hiçbir şeyi kalmaz, hemen kendine gelirdi. Pişirip getirdim, içti, sonra soğuk düşün altında iyice bir yıkadım, ayıldı.

“O deli oğluna olanları duydum” dedi. Oğlun için üzuldüm, ama geledim, Atina'dan yalnız yazın izin alabiliyorum. Defineyi bulmuş ama iyice kafayı da yemiş öyle mi?”

“Deli değil o” dedim, “down sendromlu. O günden sonra bir haber alamadım. Hâlâ kayıp. Bana kalırsa çarpıldı o. O kadar kazarsan her yeri olacağı budur.”

“Kaçıksın, böyle şeylere inanmaktan vazgeçmişsindir diye umuyordum.”

“İnsafsızsın” dedim, “hep insafsızsın.”

“Yetmiş dedin mi kız sen?”

“Yok” dedim, “daha iki senem var.”

“Ben yetmiş beş oldum senin nasıl iki senem varmış?”

“Var işte, karıştırma orasını.”

Bu sabah uyanmayacağını biliyordum.

O gün, öğlene kadar uyudu, uyandırdım, kurbağaların dışbükey aynalardaki yüzlerinin sevimliliğinden, eğer ön ayaklarını on dakika kısık ateşte kaynatırsan ve hemen içersen sigaranın zehirli maddesini yok ettiğinden filan bahsettim.

Akşamları beraber çıkıp çok masum iki tonton ihtiyar gibi gezdik sahilde, dondurma yedik

(ben hep o adi dondurmacının külâhın dibiyle kulağını karıştırdığını bildiğim için ucunu kırıp oradan başlarım yemeye) Resul'den tost, bira filan içtik. Ben hep yataktan sağdan kalkarım.

Sabahları yürüyüşe çıktık, Kumsal'da, Horoz'un bahçesinde çay içtik. Benim üstümde çok şık bir etek ve bej rengi güzel bir bluz vardı. İnsafsız ablam benden daha şıktı tabi, söylemeye gerek yok, şapkası, fuları filan moda ve markaydı. Ama onun da götü yoktu. Dümdüzdü arkası. Aha şu kadar kalmış çarpık çurpuk bacakları. Allah'ım hep çirkindi o ya. Güzel olan bendim. Kalçalarımı siz bile görseniz, bu yaşıma rağmen eminim halen iştahınız kabarıp, okşamak, avuçlamak, sıkmak istersiniz. Üzerime abanmak istersiniz. Gençken de beni kıskanırdı bu sürtük, o sünepe kocasını öve öve bitiremezdi. şuna bak. Saçlarını kırmızı mı patlıcan moru mu ne olduğu belli olmayan bir renge boyatmış. Benimkiler bembeyaz. Yarın gidip boyatırım ben de, şu şapkasının ve güneş gözlüğünün aynısından alırım.

Eve geldik, uzun süredir sakladığım yirmi beş santilitrelik tırtullı şişede rakı açtım. Lakerda, turşu, fasulye pilakisi. Turşuyu geçen sene kurmuş ve iyi tutsun hatta biraz da ekşilik versin diye kirpi kulaklarından atmıştım içine. Bayıla bayıla yedi insafsız ablam.

“Hatırlıyor musun?” dedi, “eskiden boş rakı şişelerini verip karşılığında leblebi helvası alırdık.”

Hatırlıyordum. İnhisarlar İdaresi'nin Bomonti birasını içerdim en çok ben ama. Domino oynarken yenildiğimde dayanamaz ve o şişeleri duvarlarda parçalardım. Gülerdi bu orospu o zaman. “Canım o kadar üzölme, bugün ben yendim yarın da sen yenersin” derdi. Yarın da yenerdi sürtük. Ertesi gün de. Ben hiç yenemedim bunu. Ablam olacak bu orospuyu. Oysa ben onun biricik kız kardeşi değil miydim? Gamzelerim buruşuk buruşuk şimdi.

şarkıya başladı. Allah'ım sesi de nasıl berbat.

Karoçeri trava, na pame sta Tatavla.

“Ne diyor biliyor musun?”

“Ne diyor?”

“Çek arabacı Tatavla'ya gidelim.”

Gerisini uyduruk sözlerle bitiriyor, yutarak. Götümün kenarı. Sen kim Rumca şarkı söylemek kim. Hele bir de tuhaf bir gırtlak yapmıyor mu. İçinde en sevdiğim kedimin kuyruğu olmasa şu pilaki tabağını alıp başından aşağı dökeceğim. Nerede laternanın kolunu çevirince ruhumu saran melodinin güzelliği nerde bunun karga sesi, kargadan da beter.

Koridorun başındaki İkonastasiyo'yu gösteriyor.

“Enişteninki değil mi?”

“Evet” diyorum, “başka kimin olacaktı ki?”

“Sabahlara kadar bunun önünde haç çıkarıp dua ederdik.”

“Yüce İsa ve Aziz Meryem, bu mutlu yuvamız dağılmasın, mutluluğumuz bozulmasın.”

“Yaşa, nerden hatırlıyorsun kız?”

“Hatırlarım ben” diyorum. Senin kadar aptal değilim. Müslüman olduğu halde istavroz çıkarmayı bir şey sanıyordu. Yortularda, Paskalya tatillerinde, Noel'de ve pazarları kiliseye gittiğini de biliyordum. Aya Yorgi'ye çıkıp mum yaktığını da. Hiç işte. Özenti.

“Babam, kocama tebliğ edilen o kâğıdı niye imzalamıştı?”

“Babamın okuma yazması mı vardı sanki?”

“Hiç unutmuyorum, ‘zararlı faaliyetlerinizden dolayı yetmiş iki saat içinde sınır dışı edileceksiniz. Beraberinizde bir bavul şahsi eşyanızla iki yüz lira götürebilirsiniz’ yazıyordu. Canım nasıl Kanlıca mantarı çekti şimdi.”

“Yaparız” diyorum, “merak etme.”

“Kavak inciri reçeli?”

“Yaparız.”

“Radikya da toplar mıyız?”

“İşte o biraz zor.”

“Çiteryo ve biberli eski kaşar?”

“Doktor Zarvanos öldü” diyorum.

“Akşam çarşıya inelim mi?”

“Yok” diyorum, “sana bir sırrımı söyleyeceğim.”

“Biliyorum” diyor, “Zarvanos.”

Dördüncü kadehten sonra beyaz peynir getirmek için mutfığa gidiyorum. Ablam da geliyor peşimden, dün akşam aldığımız kavunu kesiyor, tabak veriyorum, dilimlenirken raflardaki kavanozları görüyor.

“Reçel mi bunlar?” diyor, “ne biçim isimleri var.”

“Yok, ilaç onlar, kendim yaptım.”

“Bu Tığığ ne işe yarıyor?”

“Uyarıcı etkisi var ve ağrı kesiyor, senin kahvelerine genelde atıyorum.”

“İçinde ne var?” Söylüyorum. Kusuyor.

“Sana içinde ne olduğunu söyledim diye miden bulandı, ilk zamanlar ben de çok kustum ama şimdi çok yararlarını gördüm.”

“Rakıyı zayi ettik”

“Dert etme daha var.”

Yüzünü yıkadım. Ağzını çalkaladı.

“Kendi gözlemlediğim bir inancım vardı” dedim, “kurbağaların akciğerlerini filan saklarsam kavanozlarda, ölmeden seni göreceğimi düşünürdüm. Gelirdin yani. Ve geldin de.”

Mutfak duvarına itti beni. Dizlerim tutmadı, yere kapaklandım, korktu çok, alının kırışığında eniştemin uzak ve uzak yüzünü ve ağaran ömrünün yokuşlarını ve her şeye çarpan ürkek gözlerini o an gördüm, sarıldı sonra, ağlıyordu, lekeli ellerini boğazıma geçirip sıkmaya başladı. Nefes alamıyordum. Gözlüğüm düştü. Sonra birden hırsıyla duasını bitirip dudaklarını öpmeye başladı, terine ve tuzuna uydum, uzun uzun öpüştük. Dudağındaki yırtıktan kasılmış ağzımın içine kanı aktı.

“Büyük orospusun” dedim, “büyük orospusun.”

“Ne işe yarıyor bunlar anlat bakalım deli karı” dedi.

“Yorulduğum, salona geçelim anlatırım. Yardım et hepsini götürelim, rakıları da doldur, kavunu ben getiririm.”

İki kişilik koltuğa oturup sehpayı önümüze çektik, merhemlerimi, mezelerimizi ve rakılarımızı alıp içmeye eğildik.

“Ne olur şarkı söyleme, sesin bir boka benzemiyor” dedim.

Rakısından ağır bir yudum alıp, saçlarımı okşadı. Alnımı, boynumu. Elimi tuttu, öptü.

“Seni çok seviyorum kız ben” dedi, üstelik üç kere.

“Ben de” dedim, “çocukluğumuzda, evlendiğimizde, buralardan kaçıp gittiğinde o sersem kocanla, hep sevdim seni.”

Kemikleşti.

“Gittik de ne oldu sanki. Linç kalabalığı hep, trafik yoğun, insanın derisi dökülür. Orada da aşağılamaya çalıştılar Türk tohumu diye. Kitap okuma, filme gitme. Kimseye güvenme. Az konuş, az gül. Yıllarca yatak odasında yatamadım, ıslık çalamadım, senin gibi çerçeveleri ters astım, mutfakta yıkandım, bulaşık sularından ve pırıl pırıl kanımdan dondurma yapıp, (yoğun pul biberli ve kekikli) bir kavanoz kekikle kekeleyerek konuştum, bizimle göç edenler tek tek ölmeye başladılar, o zaman anladım, ben değil zaman eksilmeye başlıyordu. Anladım, her şeyini bir anda kaybedebilirsin bir gün. Toprağının da garantisi yok köklerinin de kekiklerle konuşup avunmanın da. Her insanı kardeşi öldürüyor, tek çocukları bile.”

“Böyle olduğunu bilmiyordum” dedim.

“Kekelemek de cabası.”

“Böyle olduğunu bilmiyordum.”

“Demek bunca deliliği ben döneyim diye yaptın ha, büyücü seni.”

“Bu ölü kurbağalar sayesinde yaşadım bunca yıl, hep yastıkların altında, ama ne ilaçlar denemedim ki. Bir gün de şöyle bir şey fark ettim. Yaşamın değil ölümün canlılığı vardı. Adanın sokaklarında dolaşıp ağır ağır kurtçuklarını bekleyen ölü köpeklerin kulaklarını ve patilerini kestim, yılanların derilerini yüzüp kuruttum, eledim, nal seslerinden kaçışan gagaları ve kursakları boş kargaların ve martuların ve serçelerin kafalarını koparıp karışıma ekledim, bizi ölümden başka ölümler ve ölümler korur diye düşünüyordum, çürük yaprakları, otları ve çiçekleri, Kanlıca mantarlarını, küflenmiş portakalları, güllerin renklerini ve köklerini, rüyalarımda gördüğüm izleri, bazı ağaçların dibinde kımıltısız yatan solucanları, kozalaklardan dökülen zehirli tırtılları, kurbağa bacaklarını, tayların tırnaklarını, faytoncuların tellerin üzerinde çatlatana kadar koşturdukları ölen atlarının ayaklarını. Oğlumun define bulmada kullandığı ve boyunlarına ayet astığı beyaz horozların gözlerini. Ama en iyisi kurbağalar. Onlar kadar iğrenci yok. Geceleri yakalarım hep onları. İğ’ı bulduğumda üç aylıktı. Ğığ’ın gözlerini kargalar oymuştu. Ğığıt bir sarhoşun kafasına attığı bira şişesiyle beyin kanaması geçirmişti. Ğı, uyurgezerdi ve boğulmuştu. Tığğ’ı bir cüce bıçaklamıştı karnının ortasından. Ğıtığ’ın sadece cesedini buldum, öyküsünü öğrenemedim.”

Sonra ağzımı ağız dolusu öptüm. Geldiğinde hediye etmek için sakladığım rüzgârgüllerini bir demet papatya gibi sundum. Nasıl sevindi anlatamam.

“Bunlar senin aşkım” dedim. Gözlüklerini çıkarıp camındaki buğuyu sildi. Sokuldum kalbine ben de onun, kulağımı dayadım göğsüne, bir memesini çıkarıp yavaş yavaş okşadım, emdim, ince bileklerini ovaladım.

Gömleğinin düğmelerini çözerken o, ben de soyundum. İkimiz de çaresiz bir şekilde oturduk.

“Bak bu karışımı memelerine sürersen seninkiler de benimkiler gibi dik durur, bacaklarına ve karnına sürersen gerginleşirsin” deyip kavanozlardaki karışımı tek tek bedeninin bazı

bölgelerine sürdüm, tuhaf bir koku yayıldı ortalığa ama kötü değildi, adanın ormanlarından topladığım çiçekler ve otlar çok güzel bir hoş koku katmıştı. Ğııt'ı rakı bardağıma döktükten sonra ona da önerdim.

“Bunu içelim, acayip zevk alırsın, sulanırsın.”

“Bu yaşta? Kız bu donsuz, sidikli halinle azdın mı sen?”

“Evet” dedim, “ne varmış yaşımda? Şu perçemlerime bir bak.”

Sonra canım ablam birden ayağa kalkıp ellerini uzattı, tuttum, ben de ayağa kalktım, döne döne dans ederek bir şarkıyı söylemeye başladık.

Küçük kurbağa küçük kurbağa
kuyruğun nerede
kuyruğum yok kuyruğum yok
yüzerim derece

Hemen yorulup oturduk yerimize.

“Bunlar, kuyruksuz kurbağalar ve kuyruklu kurbağalar diye ikiye ayrılırlar” dedim, “dişi ve erkek olduğu başparmaklarından anlaşılır, akciğerlerini çıkarsan bile deri solunumuyla yaşamaya devam edebilirler, kulakları yoktur, duymak için akciğerlerini kullanırlar, yüksek desibeldeki seslerin titreşimlerini akciğerleri emiyor ve böylece kulak zarları patlamıyormuş. Öpüşürken, gençliğimde yaşlılar nasıl öpüşür diye merak ederdim, bu iksirlerim sayesinde anladım, hiç fark yokmuş, çok zevkli olduğunu söyleyebilirim. Ama bunun içine biraz esrar kattım.”

“Kocandan bir haber var mı?” dedi. Dalmıştı.

“Evliliğimizin üçüncü senesinde sen Atina'dayken siktir oldu gitti.”

“Sonra başka erkekler oldu mu?”

“Hep çirkin erkeklerle beraber oldum. Ağzları rakı ve sarımsak kokan, ter kokan, kanımı emen, iki laf edilmeyen köpeklerle.”

Üzerime abanıp bacaklarımın arasına girdi. Kalçaları, damarları ve ilikleri titriyordu. Kulağımı yaladı. Isırdı.

“İkimizin de bir aletin olmaması ne kötü.”

“Yazdığım son harfler bunlar işte” dedim ablamın göz çukurlarına. “en sevdiğim beş harften ürettim onca ölü kurbağanın ismini. Yine de beni unuttun.”

Sabah erkenden kalktım, burnum kanamasın diye biraz İğ kokladım, kurtulmalıydım şu sürtükten, yarım kalan ne varsa her şeyden ve midemin bulantısından ve canımdaki ağır yükten; ölü hayvan aramaya pazar yerine çıktım.

Döndüğümde ablamın öldüğünü görünce Ğı işe yaramış diye düşündüm.

Nizam'da (kokusu ve tadı kirpiklerimde) sümbül ve lale yürüttüğümüz bahçelerin ve gümüşü Kurşun Burnu'nda yazlıkçıların, cıvıl cıvıl ve bisikletli gençlerin, faytoncuların arasından geçip oflaya pufloya Aya Yorgi'ye tırmandım. Köfte ve rakı söyledim, manzarayı izleyip güzel bir ziyafet çektim. Gözlerini her kapadığında boşlukları izleyen oğlum nasıl buldu bu defineyi, harita yok, belge yok. Nasıl bir mantık yürüttü? Neyi kerteriz aldı?

Olmuyor. Damdan düştü bir kurbağa titretti kuyruğunu oradan geçen bir yolcu aldı götürdü onu mezarını kazdılar üzerine şöyle yazdılar damdan düştü bir kurbağa titretti kuyruğunu

oradan geçen bir yolcu aldı götürdü onu mezarını kazdılar üzerine şöyle yazdılar damdan düştü bir kurbağa titretti kuyruğunu oradan geçen bir yolcu aldı götürdü onu mezarını kazdılar üzerine şöyle yazdılar damdan düştü bir kurbağa.

Ezan okunur, yaz ölür, abdest almaları, beş vakit namazı, Allah'ı ve intihar etmenin günah olup olmadığıyla ilgili ve Allah'ım ölmek üzereyim ve ben neler düşünüyorum, burada hiç ölümü övmüyorlar, sizi sevemeyeceğim, olmuyor, yok ben sizi silmişim, bahçenizde soluklanmayacağım, beni siz terk etmişsiniz, kuytunun yarığında, tam tepeden atlayacakken iki metre ilerisinde bir ölü kirpi görür ama bu arada kendi cesedinin de işe yarar organlarının olacağını, kendinden ve ölü kirpiden ilaç yapabileceğini ve intihar etmez ama Ğığ'ı içmiştir, yok bir günüm bir günümü tutmuyormuş, bir yerinizden tutmaya çalıştıkça. Bıçakla, bıçaklanan sırt arasındaki kardeşlik mi yoksa aşk mı? Acaba küçümsediğimiz bu ölü kirpi neye çaredir diye düşünür. Ben ölüleri küçümsemem. Geceleri okur, geceleri gramofon iğnesinde çakırkeyif yürürüm. Hiç kitabım yoktur. Şu Ğığ'ı içmeseydim, birisi sandığımın yerini değiştirmiş, evime girmiştir, pis işler bunlar, peşin karar almanın zararları. Ölüyorum. Biçim değiştiriyorum. Ve tepeden atacakken kendini Aya Yorgi'deki keşke şu Ğığ'ı içmeseymişim ve turna ötüşlerini ve kulağı akmasaymış. Bu kayalığa saklanmıştık ilk babamdan kaçıp. Plaja inene kadar bol bol düşünür ama bitmiştir artık. Gözleri kalem gibi kamaşıp kırılır. Dinlediği tüm rüyaları orada görür. Et tırnaktan ayrılır.

Nizam'da durdum. Bu kayıkhaneyi plaja çevirdiler. Daldım yazın denize giren mayolu kalabalığın arasına. Küçük bir erkek çocuğu ilgimi çekti. Çağırdım.

“Küçük?” dedim.

“Efendim” deyip geldi. Terbiyeli.

“Adın ne senin?”

“Poyraz.” Yakışıklı, tatlı bir çocuk bu Poyraz.”

“Nasılsın?”

“İyiyim, siz?” Saçlarını okşadım.

“Ben de iyiyim, tek başına mı giriyorsun denize?” Uzaklara baktı. Birini arar gibi, gördü, rahatladı.

“Yok, annemle.”

“Baban?”

“O evde, akşamları girer denize. Gündüzleri yazı yazar.”

“Öyle mi? Yazar mı baban? Adı ne?”

“Bora.”

“Bora mı? Soyadı?”

“Abdo.”

Hatırladım, sakallı bir resmi vardı kitabının iç kapağında. Karlı, kışlı bir kitaptı. Çöpten bulmuş ve sıkıntudan okumuştum, yine de sonuna kadar okumuştum. Evet. Akşamdı. Çürüktü. Berbatı. Karanlıktı. Cezaydı. Kardı.

“Ha, şu abuk sabuk öyküleri yazan” dedim. Kızdı galiba, kumral kaşlarını çattı. Küçük elleriyle bir kediyi çağırıp (pisi pisi) kucağına aldı, sevdi.

“Evet, babam biraz abuk sabuktur ama çok iyi bir insandır. Ben onu çok severim” dedi.

Yanaklarından makas aldım. Ensesini kokladım.

“Peki, koş söyle ona” dedim, “ne yapsın ne etsin, beni öldürmesin.”

Ğığ: Cıva, kullanılmış ve tarihi geçmiş ilaçlar ve şuruplar, sinek ilacı, arsenik, çamaşır suyu ve kavak inciri reeliyle de tatlandırılmaya çalışılmış bir zehir. Çocukluklarında, eteğini ekiştirmedikleri üvey anneleri sabahları kahvaltıdan sonra gizliden gizliye ekmeklerine sürermiş her iki kardeşin de.

Bir Kenan Öldü ve Ben de Öldüm

Adı sanı duyulmadık illere gitmeyince
gönül yardan ayrılmaz

Karacaoğlan

Tanıdın.

(hep aynı şeye hep aynı tepkiyi verdik seninle, gidelim artık buralardan dediğimizde,
kaldık,

şimdi bilmek bile yetmeyecek anlamaya;

soğuyan ayak parmaklarını biliyorum, yankılanmayan ve bir kez daha duyamayacağım sesin
vardı biliyorum, kalabalığın ortasında kırdığın başını biliyorum, seni izleyenleri ve sanki
başka hiçbir şey yokmuş gibi sana bakan onca gözü, yaşasaydın, sana soracağım tek soru
vardı, biliyordun, güldük buna, bu esrimenin yanında ben senin gülmeni dinledim, taşlara ses
veren karlar ve yağmurlardan ve kuşluk tüten kışlardan sonra, ne yalan söyleyeyim sevdim de,
ama nereden bilecektin. Gülmeni diyorum, bu denli basit, nereden bilecektin;)

Canım:- (((

Yakıştıramazdın. Her cümleye kadınsı o “ay”larla başlarken, bir ruja, bir maskaraya, camı
kırık çay bardaklarını tutamadığımda, hadi tutup ağzımı kanattığımda, ağzımın içinin kanla
dolduğu ve dişlerimin sarısına bakarken her renkte göz, hiç soyunmadığımda, fuşun
öznesinin, yaratılıştan değil sonradan edinildiğini bilemezdim. Anlatmazdım ki. Bir pencerenin
önünde, bir eşikte, dura dura, gülerem. Ama arardım. Bahçeye serilmiş kilimin düz çizgileri
üstünde telli arabaları sürüp, su tabancalarını. Bozuk makyajlı. Hep kilitli kapıların ardında.
Ve kavi.

Dün gece, soluğumu tuttum. Kar durmuştu. Görünen, apak yaya şeritleri. Çöp bidonları,
trafik levhaları ve ışıkları; yeşil yandığında hızla, gürültüyle akıp gidiyor her şey. Kamyonun
kasasından arabama kartopu atan çocuklar ve minik elleriyle kamyon tekerleklerinin arasına
taş girmiş küfrünü ederek yokuş aşağı iniyorlar. Çıkıp bir sigara yaktım. Mor bir kepenge
dayadım başımı. Üşüdüm. Nefes aldığımda küreklerimin ortasına iğne batıyor. Girdim yeniden
arabanın sığacağına. Ön camında kar taneleri eriyor düşer düşmez. Nasıl da durağan tipi.
Silecekleri çalıştırdım yine de. Gözlediğimden habersiz ölü adımların, kendi morgunun
soğukunda. Yürümeyen gölgen kaldırımın en sivri yerine çarpmış dalgınlığını. Düşmemek için
ön cama tutundun. Tesadüf, bakışmadık, camı açtım, fiyatımı sordun. Elli, dedim. Sarhoştun.
Bindin, gittik.

Yanında “ayol” dememek için sımsıkı kapalı ağzım. Bu gece, ayol, sana söylemek istediğim
son sözcük. Konuşsam, adımların gibi sarsak çıkacak cümlelerim, çok rujlu dudaklarımdan.
Göğsümde, küçücük bir şeker parçasını saklayabilseymişim keşke.

Göğümde. Sana.

Sesimi duyma. Kar, sözcüklerimin de üstünü örtmüş. Hallaç, hep aynı yorganı çırpıyor
sokağa. Saçlarımı savursam, diplerinin beyazlığı kanını donduracak. Bacaklarıma baktın,
biliyorum. Direksiyonu tutan boğum boğum, tırnakları yenmiş parmaklarıma. Memelerimi

aradı gözlerin. Yok, arama. Gülmeli miyim şimdi? Bağırısam.

Vitesi düşürdüm. Bu kez kırmızı ışık. Her şey durdu. Az önceki kamyon küçük bir deponun önüne park etmiş yükünü indiriyordu. Durdurdum arabayı. Yüklerin olduğu yerde az önce bana el hareketi çeken çocuğu nöbetçi olarak bırakmışlardı. Beni görünce birden tutuldu, atkımı çıkarıp boynuna sardım, cebine elli lirayı sıkıştırıp uzaklaştım yanından.

Kapıyı açıp girdiğimde arabanın radyosunda bir türkü çalsın istedim. Kapalıydı. Başımı çevirip bakmaya korktum. Orada olmayabilirdin. Aydınlığın ıssızlığına bıraktım kendimi. Konuşuyorsun, yalanın duyulan daralması, duyuyorum;

“Gökkuşağının altından geçme, kız olursun.”

Hatırlıyorum. Koluma girmiştin, bıyıkların yeni terlemiş. Saçlarını yana tarıyordun. Bol çiçekli bir gömlek kırmızıya boyuyordu yüzünü, çipil gözlerini. Sapı kırık bir bıçak taşıyordun. Küçük bir ağacın olduğu geniş arazide yürüyorduk. “Çok sıkı arkadaşlar” gibi kollarımızı birbirimizin omzuna atmıştık sonra. Önümüze gelene bir tekme! Yağmur yağmamış, güneş çıkmamıştı. Sen nereden çıkarmıştın gökkuşağını hatırlamıyorum, küçük, şekilsiz ağzında, yanmış dudaklarının altından çarpık sarı dişlerini göstererek. Uçurumun dibinde vurup bir anda tüylerini yolmuştun güvercinin. Sapanını ben yapmıştım. Hastane çöplüklerinden topladığımız serumları bağlayamıyordun ağacın çatal dalına. Parmakların kalın ve tırnakları yenmişti senin de. “Öd” demiştin elindeki küçük et parçasına. “Bunu yiyen korkak olmaz.” Ateşi yaktıktan sonrasını hatırlamıyorum. Bataklığa sokmuştun sonra kafanı. Yüzün. Hallaç. Beni boş bir kâğıt gibi yalnız bıraktın.

Arabadan indikten sonra ilk seferde bulmaya çalıştım evin anahtarını. Hep en sondaki açar. Yine öyle oldu. Kokusu eksik bu evin. Yemek pişmez. Her gelen kendini bırakır eşyalara. Gölgesini bırakır. Soba yanmaz. Mal sahibi çıkalım diye doğalgaza geçirmede. Kestanesi, portakal kabuğu yok odun ateşinde pişen. Kedisi yok. Tavanında gemici feneri, sünnet kıyafetli çocuk resimleri, Libya’dan getirilmiş büyük tespihler, çeyiz sandıkları, hastalıklı bir öksürük yok.

Çekingen adımlarla salona geçtin. Boş duvarlara baktın. Karşılıklı somurttuk. Omuzlarıma baktığını hissettim. İri, etli, kıl dipleri nokta nokta. Bu kadar oluyor, bu paraya, ama yine de inan çok acıtıyor kılılardan kurtulmak. Nasıl özeniyorum genç kızlara, yazın. Güneşin altında ayva tüyleri parılıyor, kolları tertemiz. Omuzlar incecik, ense kökleri hassas, damarlı. Yürüyorlar salınarak. Güzel olmasalar bile bacak aralarındaki kukunun değerinin yüzde yüz bilincinde, ama onu da arama sen. Gülmeli miyim? Bağırısam. Tiksinti şimdi, yüzü gözbebeklerimin. Uğultulu.

Resim albümümü gösterdim. İlgiyle baktın. Bazıları ortak tanıdıktı. Turşu çaldığımız bakkal, kullanılmış ayakkabı ve pantolon ve gömlek ve ceket satılan tahta tezgâhlar, su sattığımız dolmuş durağı, çeşmemiz, yosun tutmuş kiremitleri tek katlı evinizin, annenlerin salça kaydattığı bahçe. Sığ sulara bulup biriktirdiğimiz rengârenk çakıl taşları. Asmalar, loş çardaklar. Pervazlarda sümüklü böcekler, akşamsefaları, omuzlarımızda kibrit çöplerinin arkasıyla kazıdığımız isimlerimiz. İhlamurların kokusu. Mayıs’ın başlarında. Sordun. Anlattım. Hayır, kimse kızmadı. Babam yoktu zaten biliyorsun. Annem biraz içerledi, hızması burnunda, geçen sene o da öldü. Gidemedim. Çok direnmiş. Üç gün sarı sarı kusmuş. Mavi

hırkası sapsarı olmuş.

Eğildim sonra, biliyorsun. Parayı almadan asla yapmazdım oysa. Anladın. Soğuktan pörsümüştü her yanın. Omuzlarımdan tutup yukarı çektin. Öptün beni. Sağ ol.

Ne zaman gittin?

Neden şimdi bol ağaçlıklı bir çay ocağında buluşamıyoruz seninle?

Bir okulun dağılmadan önceki son teneffüsünde cıvıl cıvıl.

Ruhum yalnızlaştığında neden gölgemin üstünde birileri tepiniyor?

Çoğaldıkça çoğalıyor. Kirim. Pasım. İyice bir tanısaydın beni, çıkmazdın içimden. Atardım o zaman ben de kasıklarımıdaki jileti. Buzu. Önüm, arkam ışııl ışııl ışıırdı.

Her defasında aynı soru. Cevapsız. Kar yağıyor. Sis ağır ağır kımıldanıyor. Boğuyor önüne gelen apartmanların çatılarını, kırık kiremitlerini, paslı antenlerini. Sokak, kırık bir cam gibi darmadağın, kaldırımlarını hatırlamaya çalışıyor. Renkleri gün ışığı olmazsa kara. Uğul uğul karı bekliyor. Sabahın beşi. Çay demledim. Sokağı seyrettim. Şimdi kucağında bir kedi olsa ısınırdık. Birazdan kardan adam yapar çocuklar kar tutarsa, kızakla kayarlar. Yokuşta, hızla kayıp sana çarpmıştım. İki ay şaşış gezmiştin. Hatırladın mı?

Dün gece, soluğumu tutmuştum. Sarhoştun.

Ön cama eğilip fiyatımı sordun. Sen sorunca gökkuşağının altından geçtim ben. Akşamlardan sıyrıldım. Kıyıları çıktım.

Ben ikinci kez akrep kuyruğu dövmeli topuğumdan vurularak zehirli bir gülümseyişle tren garında, her an besleyerek sonsuz ve kadim ihanetimi ve cehennemime eğim veren sırrı ve irkilerek uykumdan, beton yumruğumu ısırıp ve incecik bileklerimi ve kayıp ilanlarındaki bütün gözlere benzeyen gözlerimi. Kirli suların uğultusu nasılsa dindi kulaklarımda. Sen yokken beni de görmezden gelen kışa dokundum. Yürüdüm bütün pencerelerin camlarında ve perdelerinde. Çırılçıplak güzelliğini düşündüm aşkım. İyileştim. Ellerinin titreyişini gördüm, çatık kaşlarını, ağzının kenarında yediğin yemeğin parçalarını, yaban güvercinleri ve düşü ve bir gemiyi ve kalıntıları bir kayığın içinde, bıçak gibi şarkıları ve sanırım korna seslerini arkamdaki arabaların. Çok büyük bir kıvılcımı ve ateşi, evet, lehimini, anımsadım elindeki o ödü, kırdığın o iki dalı, ağzı dili kupkuru tozlu bir ağacı, sonra “Siktir lan ibne” dediğini. Annene benzettiğin yüzüme dediğini.

Annenle babana kızmıyorum ben, senin için o kararı verdiklerinde. Boynun, yanağın, o yangından sonra omuzuna yapışmıştı. Yok, annenle babana kızmıyorum ben.

Ne kadar yıl, güz, kış, kuşluk vakti, yaz günüydü ama tabii ya pırıl pırıldı ortalık, biz bekliyorduk, bugün doktorlar, doktorlar, dut ağaçlarını ve beyaz bir çarşafı anımsıyorum, bir kumru durup dururken ağaçtan düşmüştü, köpeğimiz Yaman o gün, kedimiz, bildin, Mestan, damın arkasında tir tir titreyerek tekerlemelerini dinlediğimiz biri, biri; geceyi uykusuz geçirerek yalınayak dolaştığımızda parke taşların üstünde, evet gülüştüğümüzde, muzır, tabii ya, o sandıklar; kızaklarımız, yokuş nasıl karanlıktı hatırlıyor musun?

Bildin; soyunmuştuk, (ama önceleri apartman boşluklarında ya da kapıcı dairelerinde ya da çatı aralarında, evet az az soyunarak, uyarıcı bir sürtünmeyle sadece alt alta üst üste, ve hep yüz yüze, yutkunamadığımı ve tuhaf bir tadı hatırlıyorum ilk öpüşmemizden, kendi karanlık ve buz gibi cennetimizde, kendi uzak yağmurlarımızda, kim bilir, ovalarımız da vardı,

çayrıklarımız da, sararmış çimenlerde sağanaklar, nasıl mutluydun, yıldızları seviyor rüzgârdan biraz biraz hoşlanıyordun, ormanlardan hoşlanıyordun, çok güneş alan bir avluda uzanıp kitap okumaktan hoşlanıyordun, kirpiklerinin yuttuğu kirpiklerimden hoşlanıyordun, tesadüf müydü o avlunun mezarlığa bu denli yakın olması, o mezarlığın sise ve bulutlara bürünmesi, bir pahunun karamsar karamsar ötmesi, gözkapaklarımızın bize gram iyilik getirmediği ve hiçbir anlamının ve hiçbir ağırlığının olmadığı hüznü bir yerlerden bulup buluşturup bir yüzük gibi parmaklarımıza takması, o gün, kara lahana dolması mı yemiştin? Yine öyle güzel gülüyor musun? İçelim mi?) soğuktu ya, rüzgârın uyuttuğu yine bir şubat ayıydı.

Bekliyorduk. Öğlene doğru hastaneden döndüler. Önceki gün yanağın, yüzün, boynun omuzuna yapışık olsa da yine nefis goller atıyordun bize. Topa aynı anda çıktığımızda sert bir omuz darbesiyle aptalca yere düşürdüğümde seni ben, ben, en büyük günahımı işlediğimi sanıyordum, ben, hemen gelip, hatırlıyor musun canım, üstünün başının tozunu silkeliyor ve yüzündeki yangını söndürüyor, güzel yanaklarındaki, güzel kaşlarındaki, gamzelerindeki yangını söndürüyor ve öpüyordum seni, derinin birleştiği yerden, eğri boynundan kalan gıdından, annenle babana kızmıyorum; geldiler, doktorların artık senin yaşayamayacağını ve ailenin bir karar vermesi gerektiğini söylediler. Ya böyle, diye sormuşlar, böyle, *böyle yaşayacak*, ya da *iğneyle*. Ölecekmişsin. Sorduk;

Sormaz olaydık.

Annenle babana kızmıyorum ben.

Ben niye durup dururken yine seni hatırladım diye kendime kıızıyorum Kenan.

Korkuyorum. Seni layığıyla öldüremeyeceğimden korkuyorum.

Yine beni kurtarıyorsun. Gecikmiş olsan da birkaç yıl. Sen öldüğünde o gün bana mı benziyordun? Bana mı yaklaşıyordun? Bana ve mahvoluşumuza.

Hoş geldin. Bu gece senden para almayacağım. Ama söz ver, güzel güzel gülümseyeceksin. Sonra önümüze gelen ilk ağaca çıkacağız.

“İçti, hep içti bir an önce onu öldürelim diye”
“Rakı içti, bira içti, esrar içti”

Kayıp Kral'ı Öldürenler

Gıcır gıcır parlayan boyalı iskarpinlerin gürültüsünü duydum. Ağır adımlarla yaklaştılar günlerdir kilitli duran kapıya. Kapı koyu ve zehir gibi çürüktü. Uzundu. İskarpınler ne derece parlak görünse de uzun yoldan geldikleri belliydi. Yorgundu. İçindeki ayağın jilette kesilmiş sağ küçük parmağının nasırlı derisi mordu. Kapıyı açan olmadı.

Açmadım. Otomatın loş ışığı yetmiyordu apartmanın nemli sahanlığını aydınlatmaya. İskarpınler bekledi. Duvarlardan dökülmüş kuru kestane kabukları gibi sıvaları ezdi. Parmak uçlarında doğrulup kapının gözetleme deliğinden baktı. Kandan ve betondandı gözbebeği. Sonra durdu saat; vazgeçip aynı yavaşlıkla merdivenleri indi. Yağmurun yeni yeni yağmaya başladığı bir yerlere gitti. Eriyerek gitti. Ve aynı gün Niçe. Öldü.

Sesim soluğum kesik, gürül gürül hırıliyordum. Dün geceden açık kalan televizyonda Galileo Galilei ile İsaac Newton'un çok bilinen öyküsü anlatılıyordu. Galileo'nun Pisa Kulesi'nin en üst katından farklı iki taşı aşağıya bırakırken çizilmiş bir resmi uzun süre ekranda durdu. Newton'un elma ağacını izlemeden kapadım. Düşüyordum. Ağır ya da hafif olmamın hiçbir önemi yoktu.

Sabah oluyordu. Oda soğuktu. Ürkek gölgeler duvarda ayetler okuyordu. Fayton fenerleri yıldızlar gibi kayıp ayaklarımın dibinde parçalanıyorlardı. Yatağın içinde nefesimi battaniyeyle göğsümün arasında kalan boşluğa üflüyordum. Masanın üzerinde devrilmiş şarap şişelerinin arasından duvara beton çivisiyle mihlanmış tabloda aynı anda Kız Kulesi'ni, Boğaziçi Köprüsü'nü, çatı aralığında kumru yumurtalarını, Galata Kulesi'ni, belleksiz meydanları, Ayasofya'yı, onsuz bunaldığım yağmurlu bir toprak kokusu yayan gecenin sökülerek bitmesini izliyordum. Bacağıma giren bir krampla kasıldım. Duymuyorlardı var olduğumu, beklerken nasıl mutlu kaldığımı. Tuhaf bir hayatı seçmemeliydim Niçe, ben, yüzünde. Kıyıda böyle. Korkuyla.

Merdivenlerden bağırırları duymaya başladım sonra. Aşağı katlardan gelen garip seslere her saniye bir yenisi daha ekleniyordu. Koşuşturma başladı. Kapıcının sesini duyuyordum yarım yamalak. Karşı komşuyla bir kavgaya tutuşup sonra birden kestiler. Kapıcı sesli sesli ağlayarak üst kata çıkıp Niçe'nin kapısını tekmelemeye başladı. Güçlkle başımı kaldırıp, kulaklarımdaki o yırtıcı sesi defetmeye çalışarak, ayağa kalkıp bir şeyler yapmayı denedim. Olmadı. Tam o sırada zil çaldı. Kapının önünde kapıcının ismimi bağırdığını ve o bitirir bitirmez çok çirkin bir kuş sesinin aynı tonlama ve vurguyla ismimi yinelediğini duydum. Tabloda köprünün ışıkları masmavi yandı. Çoğaldıkça çoğaldı denizin üstündeki silik izler.

El yordamıyla masa lambasını yakıp kapıya yöneldim. Açtım. Az önce bağıra bağıra ağlayan kapıcının yüzünde o kederi göremedim. Yüzü, ağaç gibi durgundu. Birkaç hafta önce gelip, evi terk eden karısına mektup yazdığımızdaki gibiydi.

Karıcığım, gel artık, o iş bitti.

Kucağında mor tellerle örülmüş büyük bir kafes taşıyordu. İçinde bembeyaz bir papağan tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyordu. Yüzü bir şamdandan halıya düşmüş mum gibi, çok daha büyük bir yangının ihbarcısı gibi yanıyordu. Kapıcının, Niçe'nin ölü

bulunmasını anlatmasına karşı komşu da katılınca başımdaki ağrı şakaklarıma yerleşti. Komşum için eroin kullanıyor demişlerdi. Kollarına baktım. Suratı korkunç. Baktığımı anlar diye düşünüp hemen yeniden kapıcıyı dinlemeye koyulacaktım ama papağanın sesi o kadar cırtlak ki hiçbir şey duyamıyordum. Merdiven ışığının belirli aralıklarla kapanıp kısa bir süre karanlıkta kaldığımızda kuş, kanatlarını çığlık çığlığa kafesin tellerine vuruyordu.

Kapıcı gözlerini çok ağlamış gibi silip, elindeki kafesi uzatarak, yarım ağız;

“Ağbi, madam Niçe bu kuşu sana bırakmış. Artık gerisini sen bilirsin. Bir de bu mektubu yazmış. Kuşun adı bu arada Ece ağbi. Biliyorsun. Sağır.” dedi.

Kapıcı kuşu bırakıp gitti ve sadece uzun uzun güldüm ben.

Ertesi sabah Ece'nin suluğunu kafesine takarken sert bir kanat vuruşuyla elimi hızla çekmek zorunda kaldım.

“Çeşme suyu koyma, erken ölürüm” dedi.

Kötümser, karanlık bir güzelliği vardı beyaz tüylü yüzünün.

“Konuşan papağan görmüştüm daha önce ama senin gibisine ilk defa rastlıyorum” dedim.

“Anlamadım dediklerini” dedi, “geç karşımda söyle. Duyamıyorum ben, bilmiyor musun? Sadece dudak okuyabilirim.”

İşaretparmağımla kendisini gösterip ağır ağır yineledim. Başımı sola eğip dikkatle dudaklarımı okudu.

“Bunu sonra anlatırım” dedi, “senin ev niye böyle bomboş, hiç eşyan yok. İki tane hasır tabure, külrengi bir halı, sarkaçlı bir duvar saati. İstanbul'a girdiğimde uzun süre beklediğim Haydarpaşa Garı gibi evin.”

“Ne zaman geldin ki İstanbul'a?”

“9 Kasım 1988'de.”

“Neden geldin? Kim getirdi?”

“Bunları da sonra anlatırım.”

Uzun bir süre konuşmadık. Hafta sonları alışkanlık haline getirdiğim üzere rakıyı kadehe doldurdum. Mat portakal rengi tek kişilik koltuğa oturup, küçük sehpanın üzerine sekiz dilime ayırıp tabağa çiçek şeklinde dizdiğim limonu bıraktım.

“Bize yok mu?”

“Seni kafesinden çıkarayım mı?”

“Çok iyi olur, rakıma da su koyma.”

“Derhal” dedim, “baş üstüne.”

Mutfağa gidip çay tabağına rakı döktüm. Sehpanın üzerine koydum. Kafesin kapağını açıp kuşu çıkardım. Elimi kokladı. Sonra bir iki tur attı havada. Koltuğa oturdum. Ece tabağına gagasını daldırıp çıkardı. Geldi dizime kondu.

“Hâlâ evinin niye bu kadar boş olduğunu düşünüyorum. Ne iş yapıyorsun sen? Sakın yazarım ya da ressamım filan deyip de öykümüzü sıradanlaştırma.”

“Yazarım” dedim.

“Ressamsın yani.”

“Yok, bildiğin inşaat ustasıyım.”

“Kesin mala kullanmayı bile bilmiyorsundur.”

“Sana konuşmayı değil susmayı öğretselermiş keşke.”

Rakımı yudumlayıp üstüne yarım kesilmiş limonu emdim. Ona çok yakıştırdığım, bazı insanların da yaptığı gibi limonu görünce yüzünü buruşturdu. Uzun bir süre gözlerimizi bir an olsun kırpmadan bakıştık. Ece yine gagasını daldırdı tabağına.

“Bu madam Niçe orospusu yok mu madam Niçe orospusu. Beni kuşçu dükkânından aldıklarında satıcı o kadar, ‘Eşini de alın, yalnız yaşayamaz’ demesine rağmen almadı. Günlerce hiçbir şey yemedim. İçmedim. Sonra mecbur kaldı almaya. Eşim çok konuşkandır. Bu orospu, eşime Yakup demeye başladı. Bizimki dayanamadı en son, ‘Benim adım Yakup değil, Kral’ dedi. O kadar sıradan ve aptaldı ki bu madam Niçe, bana da hizmetçi kadının ismini takmıştı. Durup durup, ‘Döndüüüü, gel kızım, gel Döndüüm’ deyip duruyordu. Bilirsin yaratıcılık yeteneği sıfır insanlar hayvanlarına zamanla bir mizah unsuru haline gelen insan isimleri takmaya bayılırlar. Eşim gene dayanamayıp, ‘Onun adı Ece’ dedi, ‘Döndü filan değil.’ Sonra bir sabah madam Niçe, Kral’ı alıp kafesimizden bir daha da getirmedi.”

Ece tane tane anlattığı serüvenini yarıda kesip sustu birden. Kalın dilini çıkarıp bir damla daha aldı rakısından. Söndü. Ben de ona uydum.

“Sana açılıyorum böyle ama” dedi.

“Anlat dedim, “umursama beni o kadar.”

“İki yıl kadar önceydi. Kırmızı ojeli kalın küt parmaklarını bir sabah kafesin içine daldırıp Kral’ı yakaladı, sonra kapının önünde birileriyle konuştu. Kral, Madam Niçe’ye sürekli küfür ediyordu. Kapının önünde bir an üç yıl önce boşandığı kocasının sesini duydum. Sonraki iki gün boyunca sürekli Kral’ı düşündüm. ‘Sevgilim’ diyordum, ‘kocacık gel’ diyordum insanların bizi sevdiği gibi. ‘Bu kafesin içinde sensiz ölmek istemiyorum. Her sabah, her sabah ölüyorum. Kralcık gel’ diyordum, ‘kalın dilini ağzımın içine sok, böyle hiç konuşamıyorum, ikimiz için de düşler görelim yine, Güney Asya’da, Afrika’da, denize yakın tropikal ormanlarda’ diyordum.”

Rakılarımızı tazeleyip, bir kez daha pencereden sokağı izledim. Ece içli içli ince sesler çıkarıyordu. İkimiz de bir türlü gelmeyenlerimizi düşünüyorduk. Koltuğa oturunca Ece göğsüme kondu. Usul usul kanatlarını okşadım. Gagasını sevdim. İşaret parmağımla başını kaşıdım.

“Madam Niçe cumartesi günleri sabah erken çıkar ve bir yerlere giderdi. Kendi bulduğum bir yöntemle kafesin kapısını açıyor aralık pencereden dışarı sızıyor ve onu izliyordum. Kiliseye gidiyordu. Manastırları geziyordu. Oralara da girdim. Kral yoktu. Sonra haftalarca kapıcıyı izlemeye başladım. Bir sürü ses ve konuşmayı çözdüm. Mendireklere çarpıp kırılan dalgaların ve çinko oluklara yağın yağmurun seslerini bildim. Altı vapurunun iskeleden koparken suda bıraktığı ize vurduğum zaman kendimi. Ağır ve karanlık gökyüzünde Kral’dan bir iz aradım. Sis içinde rıhtımları, gökdelenleri, kuleleri, balkonları, ölmüş olabileceğini düşünerek kaldırım kenarlarını, çöp tenekelerini, vinçleri, ağaç yıkıntılarını, iskeleleri, kimselere kaptırmamak için ağızlarında kanatlı bir canlıyı taşıyarak uzaklaşan kedileri, kuytularını, balıkçı gemilerini, dalgakıranları, çok büyük tersaneleri, köprüleri, köprü altlarını, apartmanın girişinde asılı aidat borcu bulunan sakinlerinin hayatlarını araştırmaya başladım. Madam Niçe ancak bir bedel karşılığında bir insanı bu denli ağır bir

kötülüğe sürükleyebilirdi. O sabah ya kapıcıya vermişti Kral'ı ya da onu başka bir yere götürmüştü birilerine. Akşamları hiç hayat belirtisi göstermeden, panjurları her zaman kapalı, pencere kenarındaki koltuğunda çırılçıplak otururdu Madam Niçe. Kocasının resmini masanın üzerine koyar ve organını okşamaya başlardı. Kanı çekilmiş baldırlarını avuçlar, ayak parmaklarını, sönmüş memelerini emerdi dişsiz ağızıyla. Sonra bazı geceler kapıcı gelir ve Madam Niçe'yi af edersin ters bir yerinden, anla işte. Kendi organına koli bandı yapıştırır, 'burası kocacığımın yeri' derdi. Çelenk göndermeseydin sakın orospunun cenazesine."

"Yok" diyorum, "ne çelengi, papatya bile bırakamayacak kadar kötü durumdayım."

"Bu orospunun büyük bir mutsuzluğu vardı. Kalp hastasıydı biliyorsun. Belki anlatır bir gün diye bekledim, anlattı bir gün, hayır, anlatmadı hiç."

Harita çizmeye bayılırdı. Sokağı, evi, kentin sevdiği parklarını gösteren tuhaf ve çok büyük şekiller çizerdi. Sonra taş gibi donar kalırdı. Bir ısırık alıp kararttığı elmaları gelir kafesimin içine atardı. Yaşamı ölü ölü yutmuştu. Ben de onu öldürdüm."

"Anlattığın gibi biri değildi Madam Niçe" dedim, "o iyi bir kadındı yine de."

"Kapıcının apartman yönetiminden gizlediği böcek ilaçlarını her akşam küçük dozlar halinde Niçe'ye içirdim. Çünkü çoğu zaman bana gagamdan bir öpücük kondururdu. Biz papağanlar panzehir üretmek konusunda çok yetenekliyizdir. Sen ne yaptın? Zeynep dönmedi mi?"

"Yok."

"Bekleme, dönmez. Karşı apartmandaki grafikçiyle kaçtı o. Kral'ı ararken karını da görürdüm. Sen işe gider gitmez o da onun koynunda alırdı soluğu."

"Kötü bir kuşsun sen" dedim, "Niçe, seni bulduğunda balkon demirlerinde açlıktan ve soğuktan ölmek üzereydin. Bana getirdi seni besleyeyim diye ama ben hayvanları sevmem. Kadıncağыз seni yaşatmak için elinden geleni yaptı."

"Sonraki günlerde bütün pencerelerini izledim apartmanın. Bir gün senin pencerenden içeri seyrederken, Kral'ı boğduğunu gördüm."

Sabah uyandığımda kafes boştu. Kapısı açıktı. Gidip karakola teslim oldum. Polislere madamı öldürdüğümü itiraf ettim. Onu parası ya da pulu için değil, şimdilerde ikimiz de yetmiş yaşımıza basmak üzereyken üç yıl önce belleğini yitirip, beni boşadığı ve kapıcının onu nasıl düzdüğünü, orasını nasıl koli bandıyla kapattığını karşı komşuma anlattığı için, bütün bunları duyup, hırsla üst kata çıkıp, kapıyı bir tekmede kırıp içeri girdiğimde, onun günler önce kalp krizi geçirerek yatağımızda öldüğünü, bütün birlikte yaşlanan eşlerde olduğu gibi benden önce ölümler ve beni yalnız bırakmasına içlerlenerek, o zavallı papağanı öldürmeme sebep oluşuna öfkelendiğim için boğduğumu itiraf ettim. Nezarethanenin kapısında son kez mektubunu okuyup buruşturdum ve çiğneyerek yuttum.

Kral, canım kocacığım. Seni o kadar aramama rağmen bulamadım. Son zamanlarda kaybettiğim belleğime yeniden kavuşurken günahlarımı da hatırladım. O işe yaramaz eski kocama seni öldürmesi için verdiğimi de. Canım beni affet. Artık yaşamak istemiyorum. Ece'n. Niçe.

Kirkor

“Kirkor, buraya girmek yok demiştim, anlaşmıştık.”

“Peki, gir. Ama kendini öldürme.”

“Kırmızı çerçeveli gözlüğünü takmışsın, kafan da üç numara, akciğer enfeksiyonu geçiriyorsun, bronşların dolmuş, hırıltılısın, hayır, antibiyotik almalısın, öksürük şurubu, bir ölçek, eminim üç ölçekten az içmezsin, elimi de tutacaksın şimdi değil mi, seni çoktan yitirmiş elimin içinde ağır ağır ve güzel güzel gülümseyeceksin, el ele tutuşacağız, nasıl güzel ellerim var bak, tırnaklarımı dün öğlen kestim, gece uğursuzluk getirir bilirsin, anlatmıştım, seninkiler de çok güzel, bakayım, yine başparmağını kırmışsın, yine bıyık bırakmışsın, yine kaşın yarık, Kirkor, artık kendini değil, beni öldür, geri zekâlı. Sana buraya girmek yok demiştim. Anlaşmıştık. Şu kolundaki simitleri çıkar, bari susamlarını yere dökme, ya da dök, ben yabancı değilim, şu balıkları temizle de öyle gir içeri, ayaklarındaki yosunları da unutma. Yine mi öldün sen. Kirkor. Servi kokuyorsun. Ölse de unutmayacağım ellerini.”

Çocuktum. Kimsem yoktu. Çok yalnızdım ve çok yürüdüm. Dur, hemen yüzünü buruşturma. Başka nasıl anlatabilirim bunu. Sana. Peki. Portakalı soydum.

Bana bir hayat biçimleri için yürüyorum. Çok değil, bir saat sonra, bir gün, bir hafta sonra; “Valla amirim, o adamı Kanlıca’dan aldım arabaya.”

Sonra sonra, ama öncesinde;

“Durakta çok bekledi, iyi de ağbi o saatte, ağbi, zaten adamın parmaklarını bir görersen, avcunu bir görersen, yok ağbi, camı bile açmadım, evet, kucağında sağ memesini yakan bir francala vardı, dur, bir dakika, yüzü buz gibiydi ağbi, aklından geçenleri nasıl olduysa hemen anladım.”

Öncesinde;

“Yine mi öldün sen Kirkor?”

Sonrasında;

“Mezarlığa geldiğinde henüz ölmemişti, siyah bir çöp torbasından kefenini çıkarıp özenle katladı, gülsuyu serpti üstüne, hava lodostu; uçmasın diye üstüne kitaplarından bıraktı, gocuğunu bıraktı; çizmelerini, defterler, kalemler, kalemtraşlar, hiç duymadığım bir şeyler mırıldandı, arasız, valla amca, ben anladım, aslında hiç ölmek istemiyordu.”

Öncesinde;

“Söyledim ona, her şeye hazırlıklı ol dedim, ölenle ölünmez, giden gitti, Allah kalanlara sabır versin, dedim, elimizden ne geliyorsa yaptık, ameliyatı da çok başarılı geçti, ama sonrasında ne olduysa oldu kötüledi, dedim, takdiri ilahi dedim, zaten hastalığı son terminal dediğimiz noktaya gelmişti dedim, kemençen var mı dedi sonra bana o, perdeleri arala, bu anıyı hangi sevdiğime verebilirim, saklasın diye, dedi.”

Kırmızı, sıra sıra ateş tuğlaları, çimento, kalsit, ıspatula kürek, saten alçı, kaba üstübeç, dört oda bir salon bir dairenin sandık odası, tek duvar kâğıtlı olan oda, sarı bir kovanın içinde ılık su, fırçayla duvara serpiyor sonra iyice yediriyorum, yumuşuyor, kazıyorum, süpürgeliklerin üstü ıslak ve buruşuk çiçek desenli kâğıtlarla kaplı, zemin siyah marley, kazıyorum, işte tam orada kalıyorum, sonrasında;

“Hele amcaoğlu, şu ıspatılayı al da şah damarını kes.”

Bana bir hayat bıçmeleri, bana iyi bir şeyler söylemeleri için yürüyorum.

“Kirkor, eminim yine yağmur yağıyordur.”

Yok. Aksi gibi yaz.

Yok. Yaz.

“Havlayan horozların altından, altın yumurtaları alıp kırdım.”

Bana bir hayat bıçmeleri, bana iyi bir şeyler söylemeleri, benden, ne olursa olsun benden bir kere söz etmeleri için yürüyorum.

Yan yan.

Desinler ki; o küçük kıızı öldürmeyi hiç istememiş, aslında çok iyi bir adammış Kirkor, (biraz seslerine acıklı ve karamsar bir hava katıp)

desinler;

ki; hep büyük bir kanun icracısı olmak istemiş,

ki; olamamış.

Desinler; katil olmuş ama.

Desin; Beyefendi, biz Müslüman bir aileyiz. Ben günde beş vakit namaz kılarım. Tespih çekerim. Oğlumı da çocukluğunda Kur’an kurslarına gönderdim. Elifbayı, güvercin yuvalarını bozmamayı, kurşun kalemi çenesinin altında tutmayı, kirazları küpe gibi kulaklarına takmayı, kendim öğrettim. Gözbebekleri bu denli berraksa benim sayemdedir. Saliha Teyze’nin en ayıp yerlerini görmüşse de benim sayemdedir. Canım, ayıp yerleri dediğim de memeleri. Niye kendine gayrimüslim bir isim bulmuş, anlamadım. Beyefendi, bir daha oğlumdan Kirkor diye bahsetmeyin lütfen.

“İyi de ismi ne ki?”

“Krikor.”

Demesin; Kızlık zarım biraz esnek ve biraz geride diye kandırdım onu.

Ki; Söyleyecek bir tek sözüm bile olmasın.

Desin; Tunca ve Meriç nehirlerinin debisi yükseldi, kendine has sesi ve yorumuyla, Kirkor, Kirkor, neydi? Kirkor, her neyse Kirkor bilmem ne dinleyicilerine unutulmaz bir, Tekirdağ ve Kırklareli’de kar hayatı olumsuz etkiledi, ekmek işinde karne tatbik edilecek. (Kirkor o an durdu, ya da Kirkor sigarasını yarıya gelmeden hırsla attı, ya da Kirkor adeta bir ateş gibi, Kirkor adeta sanki yine de Kirkor, bir çığlık gibi, direksiyonda, ah ulan Kirkor, Kirkor ki yedi düvel dağlarda, Kirkor zaten gökdelenlerin yirminci katında, Kirkor uzun bir mani gibi, Kirkor sokağın (niyeyse) tam ortasında yine uzun uzun dövülendir ve tatlı tatlı, uzun uzun anlattılar, niye böyle öldüresiye dövüldüğü, belki tarihçi, belki coğrafyacı, hatta bedenci tarafından, sıkıştırıldığında, Kirkor adeta bir kartal gibi. Uçamaz. Kirkor neden sonra çamaşır asılı balkonlara baktı. Paslı bodrumlara daldı. Kirkor kadındı ve tecavüzü, tecavüze uğrayan bir kadından daha iyi anlatan bir erkekti.)

“Bu seni son görüşüm zaten, bugün taşıyoruz mahalleden.”

Dönmeyeceğim. Paslı el arabasını çıkardığında kömürlükten, (kompresör makinesi, tel fırçalar, zımparalarla dolu, her duvarın önünde ranzalar, yavru bir köpek, soba; borusunda tel çamaşırılıkta inanılmaz renklere asılı kazaklar, havlular, atletler, çoraplar) yan yan çıkıp

parke taşlı yokuşu, gri, sıska farelerin, gırtlakları çakıltaşla dolu kertenkelelerin arasından, caddede hızla geçen füm Renault dokuzların ve beyaz Toros'ların arasından, pazarın arkasındaki sandık kasalarının arasından, süslü püslü kadınların, bacaları batık çatılı apartmanların arasından çiseleyerek, iplerin, sarı kâğıtların, çürük meyvelerin ve sebzelerin, kırkayak iskeletlerinin, bana Kirkor deme, bana Kirkor deme, bana başka bir isim bul lütfen, beni gizle, dur; söylemem lazım, çöp kutularının arasından, ışıklarını şimdi söndürmüş dükkânların, istasyonların arasından, sarkıtları eme eme yürüyüp arabanın içini onlarca tombi marka çerez paketleriyle doldurmuş, istedikleri adrese yollamış ve karşılığında takvim yapraklarına benzer kâğıtlara yazılı masallarla dolu kitabı; okuyorum, tamam, sana Kirkor demeyeceğim. Kırmızı demir terazilerin ağzına kadar dolu kefelerinin arasından. Artık kendi lakabımla anlatacağım seni.”

“Onu benden başka bilen yok, biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorsun, anlaşmıştık, ikimiz aynı lakabı kullanacaktık. Ta ki bir tabancamız olana kadar. Tabancası olana söyleyecektik bunu ancak.”

“Oğlum, bileklerini kes” dediğinde birileri, utanıyorum, utanıyorum, *(nereden duydun, kim anlattı, lambanın yandığı, bir gölgenin ölüp ölüp dirildiği, bir kapının üzerinde binlerce küçük at resimleri vardı, nasıl sığdırılmıştı, kum yoktu sen orada yoktun, ayaklarının izi yoktu, çıplak, küçük ayaklarının izi yoktu, tek varlığımdı ayakların, ayakların parke taşlara çarpmaktan parçalanmışlardı, kan içindeydi, morarmıştı, rengârenk yüzlerin ve at başlarının yağmur gölcüklerine düşmüş külleri vardı, gözlerim kamaştı, eve dön diyen yoktu, ben de sana diyemedim, yok dedim de sen duymadın, hiçbir şey beklememiştin, bir gün özleyecektin, mum gibi tükene tükene, ahşap bir vazo gibi kendi kendini kemire kemire, bak, dedim, ben dedim, yalnız senin ayakların için dedim, gülüyorum, bu duvarın üstünde, utancından, dedim, senin için, nabzımı say demiştin ben de ona, ben bilmedim, on iki yaşındaydık, bileklerimi uzatmıştım, bağırmıştım; ne olur bana güzel bir şey söyle, eve dön, eve dön, akşam oldu, evet geç artık, eve dön, koluma girdi birden, hatırlıyorum, ama sen orada yoktun, bir şey düşürdün, dedi, durup yere baktım, bir istinat duvarının üstünde yürüyorduk, en az on metre yüksekliğindeydi, aşağıda epeydir izini sürdüğümüz köpekler vardı, eşekhiyarı denilen o bitkiler vardı, iki yüz metre ileride atlar vardı ve biz az önce onlardan inmiştik, sen oradaki çehreleri dökük atların sahibi olan boyunlarını sivilce basmış adamlardan birinin kucağında oyundan çıkarılmış bir piyon gibi oturuyordun, güneş kaskatı ve karma ve karaydı, yüzün kıpkırmızıydı ve nasıl terlemiştin, kendimden bunaldığımda en çok sen olduğumu seni öyle gördüğümde anlamıştım, sağ elini kazağının içine sokmuş karnını okşuyordu o adam, enseni öpüyordu, öylece kalışın sürüyordu, parmaklarında boşuk bir parıltı vardı, gözlerini tuzu barındıran her kıyıma, her yere, her şeye deviriyordun, sessizliği budanmış bir su kulaklarının arkasından pespembe yanaklarına akıyordu, yine de şahtın sen, ama benim korkularım kalıcıydı seni anlamalardan doyamadığım ve özlediğim ve görüp en başından beri serptiğim işte tam o zaman Kirkor sana yıkıcı bir bağla düğümlemiştim, arkadaşları hani ona bir şey diyordu, tuhaf bir lakabı vardı, kimsenin duymayacağı bir lakabı vardı, bir tabancam olunca Kirkor, ikimizin de unutamadığı o ismi, o orospu çocuğunun ismini artık kendim kullanacağım, öyle anlaşmıştık, gelmeyecektin, beni böyle tabancasız mabancasız görmeyecektin) emin ol keseceğim.*

“Oğlum vapurdan atla” dediğinde, utanıyorum,

(elimdeki eşekhiyarını hırsımdan öyle bir sıkıştırdım ki avucumda suyu bile kalmamıştı, pantolonun dizinin altında parçalanmıştı, diz kapakların parçalanmıştı, dirseklerin

parçalanmıştı, karnına üç kez sokup çıkarmışlardı bıçağı –bir tabancam olsaydı– beni kovalayan adam daha fazla ilerleyemeyip geri döndü, duvarın üstünde zar zor dengede durmaya çalışarak öbürlerinin aşağıdan attıkları taşlardan eğilerek, sırtımı dönerek korunmaya çalışıyordum. Öylesine iri taşları öylesine hızla atıyorlardı ki düşmemek elde değildi; beş tanesi yüzüme denk geldi, beş tane de başımın arkasına, sonrasını sayamadım, düştüm) bil, atlayacağım.

“Hadi gidelim buradan” demişsin, duymadım Kirkor. Hayatım boyunca duyup duyabileceğim en güzel cümleyi söylemişsin. Duymadım. Çıfıt çarşısında'ydım. Harfler de korkuyordu üstelik.

Taksiyi çevirip gideceğim yeri söylediğimde şoföre;

“Ağbi sen ne biçim adamsın ya, başkası olsa seni arabasına almaz, eğil bakayım ensene, başparmağın kırık mı ağbi senin, öksür öksür geberene, kan kusana kadar öksür, ağbi o trafiğe sokma beni şimdi akşam akşam, köprüden geçerken sakın arabadan atlamayasın ha, senin gibi manyakları çok gördüm, intihar mintihar etmeyesin. Et, et. Köprüden geçerken sağda duracağım, tam ortasında, hiç durmadan koş ve at kendini. Unutma, kolların iki yanına sarkık olsun.”

Duydum bunu.

Hastanede;

“O odada yatan hasta senin neyin oluyor? Ameliyat oldu ama yaşayamayacak. Sanırım sen de artık yaşayamazsın o öldükten sonra. Güçsüz birine benziyorsun. Şu kutunun içinde onlarcasıyla üst üste duran eldivenlere benziyorsun. Bir çift bile değilsin. Şu başörtülü kocakarı gölgesi gibisin. Görüyor musun bu elimdeki şırıngayı. Bana bak. Görüyor musun? Uğraşma hiç boşu boşuna. Gel batırayım şunu. On saniyede. Gidersin. Gel uğraşma boşuna. Yeşil zeytin alır mıydın? Erik? Tebeşir? Küre harita?”

Duydum.

Hastabakıcı;

“Şu hastanın yerine keşke sen yatsaydın bu yatakta, bak nasıl güzel ölürdün. Günlerce altını almaz bokun çişin içinde yüzdürürdüm seni, terlerdin, tavuk kümeslerine benzerdi odan, ilacını verir gibi yapıp o yarım açabileceğin ağzına kesme şeker atardım, zorla çiğnettirir, yutamayınca burnunu sıkıştırırdım, doktoru duydun, gel bizi dinle, on saniyede, gidersin.”

Duydum.

Caddede başımı kabanıma gömmüş yürüyordum, yanık bir el ayak bileğimden ağır bir duman gibi yakaladı, tuz içindeydi, sanki şimdi bir şilepten inmiş gibi, durdum;

“Benden beter olacaksın, Allahıma şükür o günleri de göreceğim. Önünde açacak bir mendilin bile olmayacak. Gel bak, sise batmış şu apartmanın alt katına inelim. Adımlarını sürüme. Sarsak. Sağlam bir ipim var. Bakayım boynuna. İyi. İnceymiş. Ceketinin düğmeleri de kırık. Tamam. Gel inelim oraya. Orası derin. Bakımsız bir bahçesi var. Hemen geçiririm ipi. Yağlarım da istersen. Fiyonk da takarım. Güzel bir gece öpücüğü de kondururum yaralı yanaklarına. Beş dakika bile sürmez. Gel hadi. Öl sen. Öl. Daralsın iyice göğsün. Geçer gideriz, odadan odaya. Ayrık otlarını temizler, sularız.”

Duydum.

Sabah erkenden mezarlığa gittim. Mezar taşıdaki isme baktım uzun uzun. Yüzümün

köklerinden o ismin bütün söylenişlerini, resimlerini buldum çıkardım. Yan tarafta başka birileri, kitap kokan birisini, bütün gömenler gibi sessiz sessiz defnediyordu.

“Gel, hazır mezar da var. Cebimde tabancam var. Gel.”

Duydum.

Hapisten çıkalı bir yıl oluyordu. Dünya.

Çirkindi.

“Onu öldürelim diye her gün kitap okudu”

Korkuluk ve İki Çiğdeci

Tütün yüklü, tenteneli tren, yeşil, yele karşı, yele karşı zayıf, vagonlarında eğri büğrü ağaç dalları, kabukları ince uçlu çakıllarla soyulmayı unutulmuş, kuru, akasya ve söğüt geçiyor, gidiyor, buharı ve kömürü kaçak. Belki soluna baksa, farından, rayların arasında kızıl çakıl taşlarından baksa, bıçkın sol kapısını açıp, tespihini iri bileğinde yersiz kıpırdatıp, yumurta topuk ayakkabısını kırıp kuluçkasında, şöyle bir soluna baksa, hızlı adımlarla yoldan çıkıp, şosedan koşarak, ah evet olabildiğince karnından bağırarak, bir ismi, bir yüzü, yele karşı, evet zayıf, yanakları ve sakalları rüzgârdan titreşip, şekil şekil, kayıp, bulanık, boyun damarları iri ve şiş, adımlarını bir denizin üstünden bir yarımada atar gibi öne, gelip, o ağaca sorsa; ben hiçbir sözcüğü bulamazdım o vakit.

Ağaç anlatırdı, isterdi yolun ortasında alelacele bırakılmış trenin teybinde upuzun bir uzun hava çalsın. Makinist.

Değil. Kırmızı rayların üstünde yol, yağmur mu yağsa, eğilir değil mi yine kalmanın eğrisi. Yolun üstün tuttuğu. Sonu.

Başında, tren, tütün taşır ve yeşil ve tespih, yumurta da var, unuttu sanma, çok sevinmişti. Camı açık, makinist pencereden çitalı bir uçurtma uçuruyor, uzun, upuzun bir uzun hava sızıyor; armut ağacına yaslanmayasın/ yârim var diye de sevinmeyesin/ tez geldi hicran/ ayrıldık hemen/ ay ışığında/ ay ışığında.

Tespih döküldü. Ağaç ve makinist bildi bu sesi.

Yüz yirmi sekiz yıl sakladı onu. Dağ. Çürüdü mağaraları. Yeşermek, evet ne berbat bir kelimedir.

Yüz on altıda öldü. Kurudu dalları. İki çiğdeci öldü o ağacın gördüğünü.

Gördüler o ağacın da öldüğünü ve tam ortasındaki dala konuşlandılar. İki de dişiydi. On iki yıl, üremeden, yele karşı, kara ve güneşe kondular. Hiç ses çıkarmadan. Zayıf ve çöküktüler.

Bir hikâyeyi anlatır gibi konuştu sonra bir çiğdeci öbür çiğdeciye.

Seni kanatlarımın arasına aldığım o günden beri, sen hep itiraz ettin ve dilimi ve sözcüklerimi ve sesimi bozdun. Bense kabul ettim. Yeşermek evet berbat bir kelimeydi ama sen gümüş bir çiğdeci olsan da ben kırılıp kanıksadım. Kanatlarının arasına girdim senin, sıcaktın, sen anlatmalıydın, demeliydin bana o halde, seni kanatlarımın arasına aldığım o günden beri. Yüz yirmi yıl önce, çok gençtin, hecemi, digiligimigi bogozduğun.

Otuz altı yıl uğraştım sana şu armonikayı çalmasını öğretebilmek için.

Arkası çöldü, tren durdu, makinist uçurtmayı saldı, uzun hava tükendi, yük vagonlarından yeşil koliler bırakıldı en çorak alana, çuvallar, beli bükük, sapı testere uçlu bastonuyla yaşlı bir adam merdivenlerden sapsarı bir bileği tutarak aşağı indi. Dişsiz ağzında bağıra bağıra bir komparsita.

On iki yaşında bir kız çocuğu, yaşlı adamın uzattığı rüzgârgülünü uzun uzun öperek kaldırdı gözkapaklarını yerden. Gitti tren.

Yaşlı adam, elini büyük gölgelere siper edip baktığında uzaktaki ağaca, en kalın dalında iki çiğdecinin tir tir titrediğini gördü. Şakakları açtı, gür kaşlı, burnunda kelebek gözlüğü.

Yük vagonundan iki tane kuş kafesi, bir sandık dolusu sapan ve taş, tonlarca kereste, tonlarca kiremit, üç tane soba, beş vagon dolusu kömür, yüzlerce metre uzunluğunda kurulabilecek sapsarı soba boruları, siyah perdeler ve siyah halılar, çeşitli renklere boyanmış çapalar, cepleri sökülmüş pantolonlar ve gömlekler, çiçek dürbünlü ve uzun namlulu tüfekler, üç tane ibibiği yeşil horoz, kutu kutu yara bantları, neşterler, bir tane tavuk, korkunç gözlü kıpkırmızı bir tay leşi ve ölü solucanları indirip gitti mini etekli, aşırı makyajlı beş kambur kadın.

İkindide bitti ahşap baraka. Üçgen pencereleri, gri dış kapısı vardı. Kapının yanına her birinde yangın sözcüğünü tamamlayan kırmızı kovalar, kovaların içine de çıra yerleştirdiler.

Denize kıyısı vardı, çöle açılıyordu bir bahçesi ve pencereden orman görünüyordu sadece kış sabahları bakıldığında.

Kız, ayak bileklerine kadar inen çiçekli elbisesiyle çölün kumlarını savura savura ardında bırakarak yaşlı adama teneke kumbaralar getiriyor, onun kucağına oturduktan sonra ayak bileklerinden başlayıp elbisesinin içinde titreyen parmaklarının gezinmesine sesini çıkarmıyor, bacaklarını aralıyor, kumral uzun saçlarını adamın sol kulağına çözülemeyecek sağlamlıkta bir düğümle bağlıyor, tam sırtına sarıldığında, sırtındaki o iri yumruyu avuçlayıp sıkıktığında, denizden çıkıp sessizce yaklaşan bir fok balığının ağzından şişeyi alıp içindeki zehiri yudum yudum içerek ölüyordu.

Sonra bir vapur çölü aşır evin solundaki iskeleye yanaşıyordu. Kaptan köşkünün teybinde o çocuk şarkısı durmadan çalıyordu.

Kuşlar / kuşlar da gelir / ama bir daha / ama bir daha beni burada / beni burada bulamazsın/ bulamazsın / ölmek istersin kör çocuk / bir daha / ah minicik odanda / ah ufacık dünyanda / arama kör çocuk arama / piç gibi kaldın turşucuk dünyada / bir isim de koymadılar sana / piç gibi kaldın fıncık dünyada / ben de hiç sevmedim seni /üstelik / ay ışığında /ay ışığında /ay ışığında

Şarkı tam iki ay çaldı. Kız, sarı, ince bileklerini sakladı, yaşlı adamın sağır kulaklarından. Rüzgârgülünü göğüslerinin ortasına dikti.

Seksen altı yıl sonra, bir sabah, yaşlı adam barakasının etrafını çitlerle ördü. Keserle bahçesine binlerce çukur açıp içlerine tohumlar ekte. Çiğdeciler o sabah didik didik edip toprağı tohumları buldular ve çok uzun yıllardır boş kalan kursaklarını doldurdular. Hayatlarında sanki ilk kez bir şey yemiş gibiydiler. Açlıklarını keşfetmişlerdi. Ve tokluğu. Yaşlı adam günler süren denemelerden sonra çiğdecilerle baş edemedi. Ne kadar erken kalkarsa kalksın, gecelerce uyumayıp tarlasını beklesin, çiğdeciler ne yapıp edip tohumları bulup yiyorlardı.

O zayıf ve çelimsiz hallerinden kurtulmuş iyicene irileşmişlerdi.

Yılın on beşinci ayında, yaşlı adam bir sabah, kızı çit kapının önüne dikti. Soydu emprime elbisesini bir mandalina gibi.

O yılın on sekizinci ayında, *yaz dedim sana yazmadın yazmadığın için okuma yazmayı unutturdum sana sol bacağını kaynar sularla haşladım iyileştirdim yanık teninin üzerine aklıma hep ilk geleni ve aklımdan hiç çıkmayanı çizdim ama ellerim titredi bir şeye benzemedi yüzüne benzemedi yine haşladım gitti o sana benzemeyen yazdım ve sen her*

okuduğunda benden değil biliyorum harflerden nefret ettin, diyerek,

korkuluk gibi kıvıldamadan durmasını istedi ondan. Kollarını açtı. Başını göğsüne düşürdü göğünden.

O yılın on sekizinci ayının son kuşluğunda, sonra yazmaya ve çizmeye başladın, küçük boy resim defterleri aldım sana ve mum boyalar sulu boyalar sen kara kalem çizdin dolma kalemler pilot kalemler sen kara kalem yazdın sol bacağını onca yaktım onca iyileştirdim onca öptüm sonra sen içim acıyor sandın ama ben hep yazılarımı sevdim, diyerek,

kafasına örme bir şapka taktı, eline bir süpürge verdi.

Çiğdeciler ilk gece yine tohumları talan etmek için gelmişken biri kızı gördü, omuzuna kondu, öbürü de geldi, sağından solundan uzun uzun kızı ve camgöbeği gözlerini seyrettiler. Denizden gelen fok balığını sert kanat darbeleriyle dövüp kovaladılar. Vapuru batırdılar. Kızın o kadar güzel bir yüzü ve o kadar güzel gözleri vardı ki bunu yüz on yıl düşündüler. Tohumları yerlerse yaşlı adam korkuluğun bir işe yaramadığını düşünüp, onu söker alırdı yerinden ve çiğdeciler bir daha bu kadar yaklaşamazlardı korkuluğa. Kumral saçlara. Yemezlerse açlıktan öleceklerdi. Yerlerse korkuluk gidecekti. Yaz başıydı.

Günden güne zayıfladılar.

Ertesi yıl, tren yeniden yanaştı barakanın önüne. Yaşlı adam yaşlı bir kadının çillerle kaplı bileğini tutup trenden inmesine yardım etti. Ona uzun uzun öpmesi için sağ ayağını uzattı. Kadın, çırılçıplak kalana değin soyundu önce, beyaz saçlarını balıksırtı ördü sonra ağır ağır, dizlerinin üstüne çöktü önce, başını parçalara ayırmak ister gibi toprağa vurdu sonra, güldü önce, istenileni yaptı sonra. Beş kambur kadın kucağında beş kambur kız çocuğuyla yükleri indirip gittiler.

Yaşlı kadın, bir sabah uyanır uyanmaz tarlaya gelip korkuluğun tam karşısında durdu, *sutyenimde sakladım bu bozuk paraları kâğıt paraları altın liraları al konfetileri al kınalarımı al, diyerek*, saçlarını çekip şapkasını devirdi, *kasıklarım buz gibi, diyerek*, çiğdecilere korkunç çığlıklar attı, korkuluğun bir elindeki süpürgeyi yerlere vurdu, fok balığına tay leşini parçalara ayırarak yedirip her gün yine gelmesi için ikna etti, *ben sizi bir kitaba çizebilirdim ben sizi bir kitaptan silebilirdim ben burayı poyraz kuşları çamurcun telkuyruk akça cılıbıt yeşil çıvgın gökgerdan sığırcık gökçe delice ve binlerce kuşla sağanak altında bırakabilirdim beni unuttun diye gözlerinizi oyabilirdim kanatlarınızı sevebilirdim sonra ama yine de beni hatırlayın diye, diyerek*, çiğdecilere sapanla taş yağdırdı.

Yaşlı adam bugün barakanın üzerine büyük bir tabela astı, üstünde *bank* yazıyordu. Kapının önünde yaşlı kadın belirdi çok şık bir elbiseyle, saçları fönlü, sarı, göğüs çatalından sol memesinin üzerinde çok iri bir portakal görünüyordu, adama yanaşıp elini öptü. Yaşlı adam portakalı alıp ayaklarının altında ezdi, geride erkek memesini andıran boşluğa hırsıyla tükürdü. Kadın banka kapısından içeri girip çok kısa saniyelerde bir çanta parayla çıkarak uzaklaştı. Adam o zaman nedense gösterişli bir saygıyla kadını takip etti.

Şimdi mevduat sahibi bir mudi miyim ben?

Mudisin.

Bana hanım diyecekler, efendim diyecekler, biraz şuh bir kahkaha atmayı nereden

öğrenebilirim acaba?

Dün, tabelaya okul yazmıştı. Yaşlı kadın küçük bir kız çocuğu gibi önlük giymişti. Yaşlı adam onun babası gibi elinden tutmuş ve okul kapısından içeri sokarken yaşlı kadın-küçük öğrenci- birden babasına sarılıp ağlamıştı.

Şimdi ben okula gidiyorum, öğretmenime âşık olacağım. Hiç söz dinlemeyeceğim, adımın yanında çarpılar. Adım. Kim bilir nasıl bir adım olacak. Yanımdaki sırada oturan çocuğa sol bacağımı göstereceğim. Vurulduğum o koca kara gözlerini daha da irileştirip gözlerime bakacak ama o. Utanacak. Kasığı olacak sonra o benim. Kasığı olacağım onun. Hatırlıyorum. 1-E, numarası üç bin iki yüz seksen beş, sağ ayakkabısı fırlamıştı ayağından tren çarptığında ona. Çabuk gelmişti birileri, hemen üstünü örtmüşlerdi gazetelerle. O sağ ayağı, bir tek. Yüzüme sürdüm, öptüm, öptüm. Allah kahretsin, garın gişesinde hep o uzun hava. Artık kasıksızım ben.

Yarın yaşlı adam barakaya bir tabela asacaktı, camii yazacaktı, şadırvanda abdestini alacak, musalla taşındaki tabutun içinde yatan merhumenin cenaze namazını kılacak, sonra tabutun kapağını ağır ağır açıp merhumeyi uzun uzun öpecek, yanına kıvrılıp uyuyacaktı.

Hangi şamdandan, başka bir hayat, beklenmedik bir şeyleri, tek kalmanın, su diplerinin, öldükçe biçimi bozulan, pankartlar, çiyler ve çayırkuşu ustalar yapamaz, odada minnacık, demek sonunda, bana dokunsa ve kumru gibi, mısır yaprağı, kimi kimsesi de yok doğumda ve ölümdede.

Birkaç gün sonra yaşlı adam barakaya astığı tabelasına sirk yazacaktı, kendisi ateşbazlık yapacaktı, yaşlı kadın ise tay leşi yiyen bir fok balığını canlandıracaktı.

Bir sahaftan başka bir sahafa düşmeden katledeceğim hikâyenizi. Siz, ölülerinizi değil, kendinizi yıkayın.

Bin dokuz yüz yetmiş yedi yıl sonra, çiğdeciler bir sabah uyandıklarında, bozkırda barakanın yerinde simsiyah bir türbe gördüler sadece. Etrafta başka hiçbir canlı ve nesne yoktu. Hızla kanat çırpıp yaklaştılar, türbenin içindeki mezarı meraklarına yenilip on dört ay boyunca kazdılar. Mezar tazeydi, içinden korkuluk çıktı.

Yirmi üç yıl sonra bir fayton yanaştı türbeye. Ay ışığında. Bir makinist, arabadan indirdiği beş ölü kambur kadını üst üste indirdi çorak tarlanın ortasına, biraz bekledikten sonra dört tane de ölü kambur kız çocuğunu annelerinin üstüne yığı. Sonra şadırvanda abdest alıp mezarın içindeki kambur korkuluğun yanına uzandı.

Bir çiğdeci öbür çiğdecinin gözüne eğildi. Resimlerle, kara kalemlerle anlattı gördüğünü. Yirmi üç yıl nasıl bir ağacın dalında hiç kıpırdamadan korkuluğu aradıklarını.

“Hadi gidelim buralardan, hazır fayton da boş” dedi.

“Olmaz” dedim, sol kanadımı açıp, teleklerimin arasındaki haşlanmış etimi, buruş buruş derimi gösterdim ona.

“Al” dedim şimdi, “ al, kopar tüylerimi. Yaz bakalım. Yazman var mı? Yapabileceğin en iyi şeyi yap. Seninle gelmeyince ben. Sen. Öl.”

Binlerce yılda hatırlanan bu kırık belleğin on saniyede çürümesini izledim. Çiğdeci sadece onunla gitmedim diye ölüp çürüdüğünde, ben ona; “Sen anlattığım her şeyin hiçbirindesin artık” diyebildim.

“Seğen” dedim” beğenim bigir çiğğdecegi kuguşugu ogoldugumugu bigilegen tegek ögölügüsügün.”

“Ölünce değil” dedi, “gidince bir melek olacağım ben.”

Gidenler melektir, gidenler melektir, gidenler melektir, gidenler melektir, diye acı acı arkasından öttüm ben. Öttüm.

Akrep Sırtı

Uyudu. Uyuyarak ya da ağlayarak bitiriyordu saatleri. Hayır. Artık içmeyerek. Kendi gitme zamanını bekliyordu. Hiçbir canlının yaşamadığı, eski bir kilimin yayılamadığı, bir kitabın, en ufak bir eşyanın ve rüzgârların hemen çalındığı, korkuluksuz, serin akşamlarda kimselerin sessizce sırtına bir battaniye bırakmadığı balkonunda, uzaklara hiç bakmayarak, gözleri uzamış ayak tırnaklarında, çıplak, bir kertenkele gezse bari duvarda. Durup dururken bir taş düşse kucağına. Bir çalı düşse. Tel dikenler.

Ağustosun ortasında kat kat kazakla yatmasından, battaniyeye sıkı sıkı sarılmasından ve komodinin üzerinde içine kusulmuş yarım bardak viskinin, sabahları her defasında bozduğu ama sonra hızla gerilen örümcek ağının, uyuyamadığı zamanlarda çizdiği çarmıha gerilmiş karakalem bir kedi resminin, üç ayda uğraşıp bitirdiği bir giyotin maketinin, topacın, patiklerinin, pencereye yakın yarısı çürümüş üzüm salkımlarının, olmamış incirlerin, ikiye bölünerek ölmüş böceklerin, kozalakların, yatağın içinde çürümüş çinakopların, kabuğu hep aynı yerden özenle kırılmış midyelerin onun da benim gibi uyumadan önce gördüğü son nesnelere olduğunu biliyordum.

Hemen uyanacağını da.

Masalına giremeden. Çıkarılmış. Gizi açıklanmamış.

Yastığın altına uzatarak uyuduğu sağ kolunun uyanır uyanmaz sızlayacağını da. Tutup onca araştırmasına rağmen isimlerini öğrenemediği ağaçların dallarını biriktirmişti. Yapraklarını ıslatıp, çınara sesini katarak. Korkularını katarak.

“Sana bir şarkı anlatacağım. Ama aramızda kalsın.”

“Dokunarak anlat. Uzun uzun dokunarak anlat.”

“Islıkla anlatacağım”

“Olsun. Dokun da.”

“Ne anlatırsam anlatayım yüzüne milim benzemeyecek.”

“Belki, karlı telgraf tellerindeki kargaları anlatsan yine”

“Değil, benzemeyecek.”

“Niye hep, seni çok seviyorum, demek geliyor içimden.”

“Çünkü çok yalnızsın. Kendinden başka sevecek kimsen kalmamış”

Gece, uykusundan beş kez sıçrayarak, yastık kılıfının içindeki iskambil kâğıtlarını yeniden sayarak, sinek kızını bir kez daha “ Ah benim güzel sineğim” deyip acıyla okşayarak, sinek kızını bir kez daha titreyip öperek, sinek kızına “ seni çok özleyorum” bir kez daha parmaklarıyla saçlarını tarayarak, deyip, sinek kızından bir kez daha ölesiye nefret ederek, sinek kızını her gece destenin içinde görememenin tedirginliğini hissederek, yine de sinek kızını her defasında beş parçaya bölüp sonra yeniden birleştirerek, yine de sinek kızına her akşam beş harften oluşan isimler vermeye çalışarak, bu kocaman yatak odasını içinde bomboş büyüterek, yonttuğu sur şeklindeki taşlara sarılarak, sinek kızı dönmeden artık yaşayamayacağını anlayarak; banyoya kan ter içinde girip ısırıldığı havluyu kat kat katlayarak, küvetin içinde yaşatmaya çalıştığı kirpiye onun gibi yan gözle bakarak, koridorda asılı kum torbalarını çok özlemiş gibi kucaklayarak, ayakkabısının bağcıklarını birbirine bağlayarak

aynanın içine girmiş, donmuş, orada düşmüş, dizini kanatmış, gözbebeğinin tam ortasında beşinci kez ölmüştü sinek kızı için. Sormuştu;

“İsteyerek delirebilir miyim?”

“Bekleyelim” dedim, “deneyelim.”

Aynanın içine baktık. Öldüğüm yere beşinci kez bakıyordum. Varlığımın ayırdındaydım. Görüyordum. Bazen tanıımıyordum beni. Orada, o yangında, o selde, o bıçakla, portakal ağaçlarının çığlık çığlığa uyandığı kâbuslarda, peki hep o bugunun ve kokunun, o saniye, o insanların içinde öldüğümü hatırlamıyordum. Yağmurun çiselediğini hatırlamıyordum.

Onca yalnızken hep kalabalığın ortasında öldürülüyordum.

Onu öldürenleri görüyordum ama. Bizi öldürenleri görüyordum. Kitapları, sahafları, sayfaları, kelimeleri ve harfleri, noktaları, virgülleri, peki, karabasanların karalayamadığı batık gemileri, kentin plastik saksılarında kararan çiçeklerini, içilen onca rakıyı ve sigarayı, yetişmekten korktuğumuz vapurları, peki, batasınca bir adayı, sevdiğimiz yazar ve şairleri ve ressamaları ve tuhaf kokuları, duvara atılan yumrukları, kırılan ellerimizi, şiş parmaklarımızı görüyordum. Öpüştükçe ipek bir mendil gibi öyküleşen ağzını görüyordum.

“Kapa gözlerini” dedi.

“Böyle deneyemeyiz” dedim, “korkuyorsun sen.”

“Senin gibi” dedi, “ikimiz de birbirimizden korkuyoruz.”

“Ben, senin gözlerinden korkuyorum” dedim, “sen olamadığım zamanlarda beni öldüreceğinden korkuyorum. Kucağında ölmüş birinin de son bakışlarını görüyorum, evet, dizim yarıldığında da o çeşmenin başında, bir sazda, bir sonbaharda, içip içip kan kustuğumda da, peki, bir sınıf kapısının önünde gittiğinde de birileri, evet hep o bakışı görüyorum, sana baktığımda.”

“Gör” dedi, “iyice bak bana, sev beni ne olur, sakalımı sıvazla, yüzüme gül, kalın parmaklarımı tut, sağ elimin dış yüzeyindeki nasırımı okşa, sev beni, tatlı tatlı gülümse, gel uyuyalım. Unutalım. Sev. Çamlar koksun. Önemsiz bir şey bu. Değil mi? Dağ çileklerini birinin, eteğinde toplamasını ikimizde sevmiyor muyuz?”

“Ben ölüyorum. Yıllardır. Ölüyorum.”

O ışığın karanlık yüzeyine gözlerimi diktiğimde, o kirin, o aynanın, karşımda yüzümün aynasının, sarkan yanaklarımın, gıdımın, lağımın, cesetlerin, sakalımın da o an orada nefes alan adamın ben olmadığını, onun bazen başka biri olduğunu, arada bir değiştiğini, bana çok benzediğini anlamamla bitecekti her şey.

Bana çok benzeyen, benim gibi birazdan nasıl davranacağını bilemeyen, biraz korkan benden ve ondan ve ona benzeyen ağzının ucundan çıkan buğuyla görünmez oluşundan, birazdan; küvetin kenarına kırık neyleri saklama alışkanlığı edindiğimde, pazartesi günlerini, salı günlerini, bebeklerin yüzlerinde ihtiyar ve çelimsiz kadınların telaşını anladığımı ve topal ve kör atları vurulmaya yakın, bayramları, peki ulan bayramları, mezarına gidemedim diye birinin uykumda nasıl yalvardığımı ve nasıl özlediğimi, peki, hüngür hüngür ağlayarak uyandığımı, o kaskacın içinde kış aylarını, kapının sırtına kırık sandal küreklerini astığımda ve tuhaf tuhaf gözlerinin içine bakmaya çalıştığımda delirebilir miyim ilk o zaman. Acıdan.

Yeteri kadar dalgın bakarken çekilmiş sakallı bir fotoğrafının bu halden ve bu bakıştan

kurtulup, gözlerini gözlerimin içine dikerek kaşlarını çatması ya da gülüvermesi o zaman da ilk.

Pencerenin, kapının kararması.

Kör yarasaların elleriyle koymuş gibi yuvalarını bulması. Kanatları hastalıklı. Gözlerinde duydukları son sözün burukluğu.

Boya kutularına daldırıldığı fırçaların kutunun dibine yapışması, çivilerin, vidaların çaktığı yerden kaybolması, boşluk, uzak uzun delik kırılan.

Yatağının kenarında, “Uyuma, uyursan seni öldürürüm” diyen cüce. Parçalanmış onun da kazakları, pantolonu. Parmakları piyano çalar gibi hareketli. Sesi. Denize çok yakın.

Orada, öldüğümüz yerde bir travestinin ve bir hokkabazın ipleri, önlüklü resimleri kim bilir hangi ilkokulun. Belleği kırık.

Işığı açık, yatağın ortasında, büzülü. Terli. Deterjan kokusu. Belinde bir ağrı.

“Biri mi geçti bahçeden?”

Kirkor?

Yokuşlu caddenin kenarında, terk edilmiş bir arabada yaşayan, sakallı, gri kumaş pantolonunun dizleri yırtık, kazağının dirsekleri, bütün gazetelerde onun bu haldeki resimleri, kaçırdığı küçük kızı parçalara ayıran, kasketli. Kız peki Kirkor sarışın. Kirkor. Yalancısın sen. Okul harçlıklarından ayırıp aldığı ve arabanın kelebek camından içeri attığında da Can krakerini Kirkor.

Muşmula ağaçlarının tam ortasından kesilip atıldığı ve Kirkor.

Ne oğluydu senin soy ismin? Kirkor ne oğlu?

Bahçe duvarında tuz döktüğün salyangozların minik salyalı antenlerini gördü o küçük irin gibi gözbebeğinde. Kaşını kaldırıp kirpiklerini sabunladı. Sakallarını. Sonra kaşlarını da kazıdı yüzünden. Saçlarını. Tüm o gür bulutların karanlığını. Oda. Dönüyor. Yüzümün buruş buruş buruşmasında gökyüzü de hep böyle yarım.

“Delirmek mi istiyorsun?” dedi, “uyumak mı?” dedim.

“Delirmek” dedim. “Uyumanın sonudur.”

“Uyanmak” dedi, “uyanmak istiyorum.”

Yeniden yatağa dönüp uyuyabilirdi. Ayakucunda o cücenin ayak başparmağını uzun uzun emmesini, dizinin arkasındaki ince kıvrımı, baldırlarını uzun uzun okşamasını, kilodunu sıyırıp taşaklarını dişlemesini terlemeden, ilk o zaman. Katlanabilirdi. Katlanabilirdi çolak travestinin pörsümüş aletini götüne sokmaya çalışmasına.

Aynanın karşısında durduk dördümüz.

“Nefis kokuyorsun” dedi, cüce.

Biz,

“Yapma artık, git” dedik.

Travesti o zaman ismimizi bağırdı kulağımıza. Sonra onlar da aynanın karşısına geçip, sakallarını, saçlarını, kaşlarını ve kirpiklerini kazıdılar. Hepimiz birbirimize benzedik. Nedense kırmızıya boyanmış bir ahşap kutunun içinde kullanılmayan paslı çiviler gibiydik. Pırıl pırıl olduğumuz zamanları hatırlamıyorduk.

Ben tam o anda, orada öldüm.

Kırık neylerim yoktu. Onun beslediği kirpi de kımıltısız duruyordu küvetin içinde. Ölmüştü. Dikenleri sönmüştü.

Yine cüce, “nefis kokuyorsun” dedi. Sanki benim boyum kısaymış gibi kulağımdan ve favorimden tutup yukarı çekti.

“Terleme ama” dedi, “terleyince pis kokuyorsun, yalayamıyorum seni.”

Travesti,

“Çok meraklıysan gel bunu yala” dedi.

Dudağının kıyısında tuhaf bir gülümseme vardı. Ağlar gibi.

Bebek emziği gibi duruyordu ojeleri dökülmüş tırnaklarının arasında aleti. Cüce ayakta yalamaya başladı. Arada yüzünü kaldırıp travestinin gözlerinin içine bakıyordu. Sonra pantolonunu sıyırıp eğildi, usta hareketlerle. Aleti. Bana baktı.

“Senin dudaklarınla yapıyorum bunu” dedi. “Senin dilinle.”

Resiflere gitmeliyim. Kar yağmalı.

Berbattı. Travesti cücenin ırzına geçerken ben onun ve kendimin gözlerinin içine baktım aynada.

Birbirimizi iyice anlamaya başlamıştık. Delirmek istemiyorduk.

Kadırgaların, baloların, tuhaf hayatların, renklerin ve cadıların, uçan balonların, kocayemişlerin, travestinin çeyiz sandıklarının, ışıklı vapur kantinlerinin, bir yokluğun içinde devrilen trenlerin, fare yiyen kumruların, kulakları sağır eden lal çanların ve gölgelerin, kan toplamış gökyüzünün, suda bir bulutun ve suda bir sevdanın, tasmaların, kalbinin, durup durup kanamaların, ağaçların ilk. O zamanlar. Delirmek istemiyorduk.

Şifalı bitkiler kaynatıp buharını içimize çektik. Cüce izin istedi. Bıyıklarını taradı aynada. Alnının ortasında sözcüklerim yıldız gibi kayıp gittiler. Defterlerimin göğü ansızın karardı. Dil izleri dizlerimin üzerinde. Boşuna kaybettim kitaplarımı.

“Artık gelmem” dedi, “korktun sen. Korkunca da ter kaktun.”

Travesti, “Ben de onunla gideceğim ve ben de artık gelmeyeceğim.”

“Ben de geliyorum” dedim.

“Hayır, senin şimdi ağzın acı. Boğazın yanıyor. Dilin herhangi bir et parçası gibi. Ölü. Hayır. O kadar da uzun boylu değil. Seni seviyoruz biz. Bekle bizi. Yine geleceğiz. Biliyorsun.”

Cüce cümlesini bitirir bitirmez boyunun en az üç misli büyüklüğündeki ahşap tabut gibi kutusundan neyini çıkarıp üflemeğe başladı. Kirpi canlanıp küvetin kenarında oturan travestinin kucağına çıktı. Tuhaf ve inceydi sesi. İnlr gibi. Telaşlı telaşlı konuşuyordu. Gözünün tam içinde donup kaldım.

“Terleme, ne olur terleme” diyordu. “sen terlersen, pis kokarsın, cüce yalayamaz seni. Gider. Ben de hep ölürüm. Terleme. Cüce ney çalsın.”

“Terlemeyeceğim, söz” dedim, “inan bana. Hem ben de seviyorum onu. Geceleri ney üflemeğini. Kurutup saklayayım diye defterimin arasına bıraktığı papatyaları, cumartesileri ölene kadar içip sızdığımda sessizce komodinin üzerini kahveyi bırakışımı, gece hırıltılı sesiyle uyandırıp yazı tura oynadığımızda, turanın üstüne sinek kızının hatırladığım en güzel yüzünü yerleştirdiğinde, “bak” deyip, “aynı onu sevdiğin gibi seviyor ve özlüyorum seni”

deyişini, tutuştuğunda titreyen ellerimizi, bütün odaların, mutfağın, banyonun kapılarını kilitleyip koridorda duvarların arasına sıkıştığımızda ikimizin de yüzünde beliren gülümseyişi, artık gelmesin diye yatağımı alev alev yaktığımda oturup bağıra bağıra ağlamasını ve sonra bahçedeki ağaçlarımı susa susa yakmasını, her şey bittiğinde yüzümü karla kaplamasını, annesinden masalını...”

Travesti parmakları parçalana kadar okşadı, sevdi kucağındaki kirpiyi. Ben. Ben kokular süründüm.

Gün ıştırken, küvetin içinde cücemi öldürdüm. Yine gelsin diye.

Ben Gizlidir

Okyanusun ortasında yalnız, yosun ve güneş kremi kokusu geliyor sivri, sinirli burnuna, gözbebekleri yanıyor uykusuzluktan. Bir uçak kazası, bin dokuz yüzlü yıllarda. Bir geminin batması pırıl pırıl bir havada, saldırı anında bulutların arasından koşarak gelen, bir elinde bir kitap ve kalem, öbüründe yabancı marka içki şişeleri, ölü bir tırtıl gibi ağır ağır kısalan, çekilen yüzünde anlatma isteği. Boynuna kolye gibi astığı misinada kıpır kıpır yengeçler. Hepsinin ağzında mısır tanesi, diri.

Konuşabilir miyiz?

Konuşabiliriz.

Uyandığım da, ama ne zaman uyanırsam uyanayım, hep yaram ağzımın içinde uyanıyorum. Mutluyken bile bu böyle. Düşün, bir savaştan çıkmışım, zaferle hem de, gırtlığıma kadar ganimet yüklüyüm, tertemizim bir de öyle kan içinde filan değil, kolum bacağım yerli yerinde, göğsüm, karnım, günaha girmemişim, bıçağım yok, kılıcım yok, ilk defa hiçbirinin dün gece rüyasında ne gördüğünü merak etmemişim, hayatları boyunca hiç haşlanmış mısır yemişler mi yememişler mi sormamışım can vermelerine yakın, şimdi burada kitabımı çıkarıp okumaya başlasam dinlerler mi, öldürdüklerimin avuçlarına ismimi yazsam okuma cesaretini gösterirler mi diye, misal, santim merak etmemişim, düşman savaşmaktan vazgeçip hep beraber intihar etmiş, benim yapmayın, etmeyin diye dökmediğim dil kalmamış, yüz binlerce asker şakaklarına dayadıkları silahlarının tetiğine aynı anda basmış ben elimi kana bulamayayım ve üzülme yem diye, düşün, “ah benim canım sevgilim” dediğim hüznünlü bir kadın yüzü yatıyor kucağымda, bir elim kazağının içindeki sırtının sıcaklığındaysa öbürü saçında, yanağında, güpgüzel gözlerini, dudaklarını öpüyorum, ama önceleri onu terk etmişim, mektuplar yazmış hiçbirini okumamış ama buruşturup da atmamışım, unutmuşum unutmuşum ama hep hatırlamışım, o bunu pek önemsemez görünmüş ama sonra o da ben de cayır cayır yanmaya başlamışız, birbirimizsiz de yaşayabilirmişiz ama özlemek bu değilmiş zaten, terk ederken de “meleğim” deyivermişim, ama o dönmüş, ben ayak bileklerini, topuklarını ovmuşum sabahlara kadar, düşün, bin altı yüz yetmiş sekizde bir gemi yapmış yol alıyorum, uyuyorum, ne kadar mutlu olursam olayım hep mutsuz uyanıyorum.

Gökyüzü kapkara. Ağzı açık, avucunun içinde boyama kalemleri, korkuyor, düşürürse, tuhaf, siyah beyaz pelerini giydiremeyecek hiçbir kahramanına, kısa saçlı, cesur. Deniz tuzu kirpiklerinde, yakıyor kırmızısı soluk, mor, güvertesinde uzuneşek oynayan çarkçıbaşılardan, lostromoların zar zor görebildiği damarlarını.

Hava, kusturucu. Rüzgâr güneşli. Kör ediyor. Esriyor kaldırımlar. Çıngıraklı, siyah demir kapılı bahçenin, dut ağaçlarının dallarından sızan huzmeleri. Muşmulalar yüzüyor, olmuş, tatlı yerlerinde küçük diş izleri. Çardak, çay bardaklarında buğulu rakılar.

“İç, mikrobunu kırar.”

İskeleyi ilk gördüğünde, adımları korkak yürüyordu. Yürümüyor yoksa atların ve

kadırgaların, esirlerin, kürek mahkûmlarının, küçük bir evin önünde büyük kazanların içinde et haşlayan kırmızı yüzlü kadınların, tahta maşalarla çıkardıkları işaret parmağı eksik dört parmaklı iri elleri tandırların üzerine bırakan Paşaların ortasından bir buğu gibi tütmeye mi çalışıyordu?

Küçük bir büfe, kalabalık aile çay bahçesi, aceleci garsonlar, aylak insanlar, dergilerin isimleri sararmış ve gazeteleri sıcaktan kurumuş gazete bayii, fayton durağı, tur kapma telaşında arabacılar, dilleri dışarıda, zayıf atlar, cam vitrinindeki balıkların süzgeci morarmış, rakısının içi geçmiş balık lokantaları, küçük bir karakol ve iskeleyi iskele yapan bütün özellikler yerli yerindeydi.

Vapur iskeleden ayrıldı. Beşiktaş vapuru. Çözüldü halatı. Sekiz kırkta. Ayrı ayrı yerlerde iki insan, biri başında biri kışında, büyük bardaklarında çaylarını içtiler. Birbirilerini de yalnız bırakarak. Dünyaya. Kediler kaldı, kuru mamaları iştahla yiyen. Ağzı karanlık, ten rengi çorapları yırtık ihtiyar kadın kaldı. İki sürme iskele. Çımacıların yorgun eldivenleri.

– Anlatabilir miyim?

– Anlatabilirsin.

– Bak bu Beşiktaş vapuru. Milattan önce, sıcacık yaz aylarında her sabah gelir, bizi alır götürür, sonra akşam karanlığında yeniden bırakırdı. Sana şimdi bazı sebeplerden dolayı yüzünü anlatamayacağım –anlatırsam senin de âşık olacağını bildiğim– bir kadınla ben korsan saldırılarından korunmaya çalışarak çayımızı içer, gazetemizi okurduk. Konuşurduk tabi uzun uzun. Çenesini eline yaslayıp uzakları seyrederek pozlar verirdi bana. Resmini çizirdim hemen belleğime.

– Anlatabilirsin, demiştin.

– Anlatamıyor muyum?

– Hayır.

Lâcivert dalgalar. Köpüklü. Kalan yolcuların yüzü buz, saçları dağınık. Bekliyorlar. Bankta yaşlı bir adam, ölü, elinde mısır koçanları, tuzlu. Dişlerinin arasında sarı mısır taneleri iri iri. Yanında dişleri dökük, pörsümüş ağzıyla genç bir adamla öpüşen kadın, adamın kulakmemesini öperken yeni bir vapur daha yanaştı. Denizin üstünde ölü martılar, çürümüş kanatları, telekleri kuru, dağınık.

Genç adam bozuk paralarını bıraktı yaşlı kadının avuçlarına, eğilip bir kez daha öptü dudaklarından. Gülümseyerek ayrıldılar.

Vapur, harfleri parlak, ismi yeni yazılı, hiçbir yolcu almadan ayrıldı iskeleden. Geride bıraktığı beyaz köpüklerinin arasından sarı, plâstikten yapılmış kanoya benzer bir cisim, uzaktan bakıldığında çürümüş muz andırıyor. Sarılığını yitirmiş, çoğu yeri kahverengi. Denize atlayıp muza doğru yüzdü, vapura binmeliydi. Yetişemedi.

Vapur artık uzaklaşırken, acele etmemesi gerektiğini düşündü. Muzu bacaklarının arasına alıp, sağından ve solundan kulaç atarak ilerledi. Gözü iskeleye takıldı. Boştu. Kimseler yoktu. Bir tek mor salkımların sardığı sokağın sonunda belli belirsiz mısır yiyen yaşlı adamla yaşlı kadını gördü kol kola. Arkalarında tek tek bırakılmış bozuk paralar. Sonra onlar da gözden silindiler.

Kanonun üzerinde yüzerken, denizin içinde çok büyük bir gölgenin yaklaştığını gördü.

Küçük bir ada kadardı gölge. Kıraç. Yaklaştıkça büyüdü, büyüdü. Aklından önce bunun bir güneş oyunu olduğunu geçirdi, daha sonra yunus olmasını istedi. Gölge büyüdü. Ada büyüyüp kara parçası oldu. Yaklaşan gölge denizin yüzeyine üçgen süzgecini çıkardığında bunun korkunç irilikte bir köpekbalığı olduğunu anladı. Kulaç atmayı bıraktı. Sessizlikte sadece suyun şırıltılarını duyuyordu. Gözleri yandı. Bacaklarını düşündü. Birazdan saldırıya geçecek ve baldırlarını ısıracaktı, belki ayak parmaklarını. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Okyanusun ortasında ve yapayalnızdı. Gölge gitti. Sonra yaklaşık on metre ileride yeniden gördü süzgecini. Önce keşif turu yapmıştı demek, asıl şimdi saldıracaktı.

Bacaklarından başlamasını istemiyordu nedense ısırılmaların. Isırmak! Kelimenin anlamı karşısında içindeki korku büyüdü. Isırıp bırakacak mıydı sürekli, yoksa ısırıldığı yeri koparıp gidecek miydi? Gitse de yaralı bir şekilde kurtulabilme şansı olmadığını düşündü. Kimseler yoktu yardım edebilecek.

Köpekbalığı yeniden yüzeye çıktı, süzgecinin üstünde sudan etkilenmemiş kupkuru gazeteler, süzgecin sivri yerinden asılmış ve sanki karton gibi kımıltısız. Birden sağında boş bir salın üzerinde arkası dönük ve kıpırtısız bekleyen karısını gördü. Köpekbalığı şimdi tam ikisinin ortasında, kime saldıracağına kararını verememiş. Karısının yüzünü göremedi. Soluksuz kalakaldılar. Saçları onun da kupkuru. Güneşten ensesi yanık, çok uzun zamandır burada bekliyor gibi, bıkkın. Bulutlar çoğaldı. Köpekbalığı yeniden gözden kayboldu.

“Korkma” dedi, “korkma.”

“Korkmuyorum.”

Köpekbalığını yeniden gördüklerinde süzgecinde gazeteler yoktu. Yine tam ikisinin ortasında, ufak bir daire çizdi, sola dönüp hızla yaklaştı, yaklaştı.

Birden, şimdi tam ısıracak kadar yaklaşmışken, köpekbalığı kucağına çıkıp küçücük bir kedi yavrusuna dönüştü. Kısa tüylü bir tekirdi. Rahatladı, ama gizliden gizliye de sürdü korkusu. Karısına baktı aceleyle. Yoktu. Bulunduğu yer kıpkırmızıydı.

– *Anlatabilirsin, demiştim.*

– *Bu Beşiktaş vapuru, dün. Bu Beşiktaş vapuruna dün...*

– *Anlat.*

– *Bu Beşiktaş vapurunda dün akşam arka güvertede içiyordum. İki kıştır uyuyor son beş aydır uyanıyordum. Yatsı okunuyordu. Şimşek ışığında kopkoyu manzarayı, sayıklayan ağaçları, çam pürlerini, kulaklarının arasında incecik çiçekler taşıyan karabatakları izliyordum. Kantinden aldığım karton bardaklarda vişneyle votkayı karıştırıyordum. Kabataş iskelesinden iki tane haşlanmış mısır almış ve soğumasın diye defalarca sarmıştım. Karım, “torun torba sahibi oldun hâlâ vapurlarda içiyorsun, iyi sizi şikâyet etmiyorlar” diyordu. Bu mısırları görünce inanılmaz sevinecekti. Koçanlarından ayırıp tane tane bırakacaktım avuçlarına, deniz kenarında bir bankta. Şimdi, yaz günü dışarıda oturulur çünkü. Çünkü ancak dışarıda bir başka kimliğe bürünür ben.*

“Babam onları öldürmeden önceydi”

HİZMETE ÖZEL

ERBAŞ VE ER ANKETİ

AŞAĞIDA ZAMAN ZAMAN HERKESTE OLABİLECEK YAKINMA VE SORUNLARIN BİR LİSTESİ VARDIR. LÜTFEN HER BİRİNİ DİKKATLİCE OKUYUNUZ. SONRA BU DURUMUN **BUGÜN DE DAHİL** OLMAK ÜZERE **SON BİR AY** İÇİNDE SİZİ NE ÖLÇÜDE HUZURSUZ VE TEDİRGİN ETTİĞİNİ GÖZ ÖNÜNE ALARAK AŞAĞIDA BELİRTİLEN TANIMLAMALARDAN UYGUN OLANIN NUMARASINI KARŞISINDAKİ BOŞLUĞA YAZINIZ. DÜŞÜNCENİZİ DEĞİŞTİRİRSENİZ İLK YAZDIĞINIZ NUMARAYI TAMAMEN SİLİNİZ. LÜTFEN BAŞLANGIÇ ÖRNEĞİNİ DİKKATLE OKUYUNUZ VE ANLAMADIĞINIZ BİR CÜMLEYLE KARŞILAŞTIĞINIZDA LÜTFEN KARŞINIZDAKİ KİŞİYE DANIŞINIZ.

ÖRNEK: Aşağıdaki sorunlardan ne ölçüde rahatsızsınız?

CEVAP

Bel ağrısı 2

ADI SOYADI: Edip Aldan

TANIMLAMA

BİRLİĞİ: Er Eğitim Taburu 0 HİÇ

1 ÇOK AZ

2 ORTA DERECEDE

3 OLDUKÇA FAZLA

4 İLERİ DERECEDE

S. NO SORULAR **CEVAP**

1 Baş ağrısı: 4

Kırkor, üç kazıklı bölük astsubayının odasından çıkarken gri kapıda komutanın sözcükleri hece hece yazılıyordu.

A'yla başlayıp ı'yla biten,

s'yle başlayıp n'yle biten,

e'yle başlayıp i'yle biten ve

o ve ç'yle başlayıp u'yla biten sözcükler. Sonra çok net bir cümle de kapıdan bir film jeneriği gibi akmaya başlıyordu. Şınav vaziyeti al, akıyordu, tekrarlar, ben bir aptalım, tekrarlar, ben bir aptalım, git tuvalete tekmil ver, gel, şınav vaziyeti al. Dolaba tekmil ver. Komutan hep soruyordu. Nöbetçi doktor ne yapacaktı? Hastanedeki bir sürü insanı riske mi atacaktı? Her doktor aynı şeyi yapar. Sen o gece hastanede kalsaydın ne olurdu biliyor musun? Sırf senin yüzünden bütün hastaneyi tararlardı. Hastalanmasaydın. Askersin sen. Tekmil ver. Duyamadım. Bağır.

Kirkor odadan çıktığında kızarmış sağ yanağını gizlemeden merdivenlerden korkuluklara kusa kusa alt kata inmiş, depodan bir kova kırmızı boya ve mavi bir benzin bidonuyla çıkmıştı. Sonra bölüğün önündeki telefon kulübesine girmişti. Kırmızı boyaya batırdığı fırçayı camlara sürüyordu, sabahın dördüydü. Kirkor tüm camları boyadığında artık içeriyi göremez olmuşum, kapının altındaki boşluktan kırmızı boya sızıyordu sadece, aynı anda kabarmamış bir hindi ve beyaz bir horoz kafası ve en son da Kirkor'un fırçadan ve benzin bidonundan kurtulan damarları kesik bileği de düştü. İkimizin de şafağı doğan güneşti. Telefon kulübesi alev alev yandığında benden başka kimsenin onu kurtaramayacağını anlamıştım. İşte aylar önce doldurmam gereken bu anketi tamamlama fikrine, Kirkor'u odanızdan kovduğunuzda değil de o sıcak aralık gecesinde, Kirkor'un hâlâ içinde cayır cayır yandığı kulübesine teknil verirken kapıldım. Bir de enseme yuvalanıp şakaklarıma yerleşen baş ağrısına. Odanızın kapısını bir anda tuz buz eden sözcüklerden de kurtulabilirdim böylelikle. Komutanım.

2 Cinsel arzu ve ilginin kaybı:

4

Size ondan hiç bahsetmemiştim komutan. On iki yaşındayken Kirkor'la yıkık evlerin oraya gider orada atları ve ne bir sese ve ne bir yüze benzetebildiğimiz sahiplerini seyreder, aralarında mimikleriyle konuştuklarını anlar, bazen sarı gömleklerinin ceplerinden çıkardıkları çakılarıyla yeni kopardıkları bir dalı soyup ok ya da yay yapacaklarını sanır, gizliden gizliye bir hayal kırıklığına uğrar, atlarının sağrısında patlattıkları kırbaç seslerine kulaklarımızı tıkardık. Ağzı çarpık, kör ve yaşlı bir adam beyaz ve mermer bir çeşmenin başında ölü elleriyle dua ederdi. Yine de barakalarının şeffaf naylon duvarlarını, kapılarının önünde musluklu mavi su bidonlarını, bakır maşrapalarını, yeşil şarap şişelerini, sandıkların üstünde gazetelere sarılmış helvayı, üzümü ve ekmeği ve sıkılıp denize baktığımızda yanan bir yalının alevlerini ve dumanları görürdük çoğu zaman. Burunları lekeli köpekler de olurdu. At kokan adamlardan biri bir gün bizi yanına çağırdı, sigara verdi, bordo bir minderin üstünde uyuklayan, gözleri açılmamış kedi eniklerini sevmemize izin verdi, Kirkor'a bir pergel bana bir gönye verdi, Kirkor'a tek ortalı bir okul defteri bana kırmızı bir kalem verdi, Kirkor'a adını sordu bana memleketimi, Kirkor'u kucağına oturttu, saçlarını karıştırdı, başladı ensesini, karnını öpmeye, sağ elini kazağının içine sokmuştu. Sırtını okşuyor, yalıyordu, parmaklarının ucunda bir parıltı vardı Kirkor'un, gözleri tuzu tutuyordu, sessizliği budanmış bir su sessiz sessiz pespembe yanaklarına akıyordu, öbürü de beni kucağına oturttu. Aynı sessiz su benden de akıyordu. Güneş kaskatı, kara ve karmaydı. Küçük bir ağacın altında piyano çalan cüceden yardım istedik, amca dedik, bu adamlardan bizi kurtar, cüce bize sikini gösterdi komutan, boyu kadardı, geliyorum, ben de geliyorum, dedi. Kaçıp istinat duvarına tırmandım. Adamlar yaşlı ve şişmandılar, aşağıda kaldılar, ineyim diye taşıyorlardı sürekli. Karnıma, bacağıma, kafama geliyordu atıkları taşlar. Düştim. Kirkor'a bakmaya yüzüm elvermiyordu. Utançtan kıpkırmızı kesilmiştik. Heybeli'nin önlerinden geçerken vapur, ben tek başıma arka güvertede oturur bira içerdim. "Kim var orda?" diye Kirkor mu sorardı yoksa sessizlik mi bilemezdim. Atların denizinde boş bir şişe gibi bıraktırdım unuttuğum her sözcüğü köpüklere. Unuturdum. Unuturdum.

3 Zihinden atamadığınız tekrarlayıcı hoşça gitmeyen düşünceler:

0

Sorularınızın çoğu çok sıkıcı komutan. Sizi Nizamiye kapısında görünce bir yerlerden tanıdığımı düşündüm, ama hatırlayamıyordum. Bahanelerle kapınızı çaldım, okuma yazmam yok dediğimde hemen heyecana kapılmış, sarı saman kâğıtlarının arkasında alfabeyi, yazmayı öğretmeye girişmişsiniz. Her gün sırayla on sözcük öğretiyordunuz (aba, abajur, abaküs, abandone, abanmak, abanoz, abanozgiller, abartı, abartma, abaza) ben de karşılığında hiç anlamını bilmediğiniz ve hiç duymadığınız bir sözcük buluyordum. E'yle başlayıp k'yle bitiyor diyordum misal. Elek, diyordunuz, erkek, diyordunuz, eklektikti, bilmiyordunuz. Yine de sınav vaziyeti alıyordum. Sarı tebeşirle kamyon kasasına yazdığımız ravza'ya, sekstant'a, selentereler'e, ve eleğimsağma'ya tekmil veriyordum. Anlattığınızda sözünüzü kesmeye bayılıyordum komutan.

– İyi de komutanım, bir çeşmenin resmi neden yasaklanır ki?

– Çeşme değil yasaklanan, çeşmenin başında dua eden ihtiyar adamın çağrıştırdıkları yasaklanıyor aslında.

– Bizim için dua etmek çok önemli bir şeydir ama.

– Çeşme ve başındaki dua eden ihtiyar adamın masumluğuyla ya da o yıllarda yeni akıtılmış Hamidiye sularının İstanbul halkına sağlayacağı faydalarla bir dertleri yok ki onların. Dua eden adama bakan kalabalığın, işimiz duaya kaldı, diye düşüneceklerinin endişesi canlarını sıkıyor. Sadece resimler olsa iyi Edip, sözcüklere de takmışlar, suda erimek anlamına gelen “halletmek” tahtan indirmek anlamını veren “hal” sözüyle bir ses benzerliği gösterdiği için yasaklanmış, “tahtakurusu” da “tahtın kurusun” dileğini akla getirirmiş. “Hasta” sözcüğü de kullanılmamış.

– Neden komutanım?

Baygınlık ve baş dönmesi dört tabii ki. Telefon kulübesinin kırmızı camlarında Kirkor'un donuk, ifadesiz gözlüklerini görmüştüm. Sol kaşındaki derin yara izi tutuşmuş, yanıyordu. Boya ve benzin kokusundan başka hiçbir şey kalmadı geriye. Kolayca gücenme, rahatsız olma hissi, dört. Büyükada'da bıldırcın avına gittiğimizde Kirkor'un babasının –askerde ona ve öbür gayrimüslimlere General Motor denirmiş– kuşu temizleme işini bize verdiğini anlatmıştım komutan. Babası, akşam yemeğinde bıldırcınların içinden çıkan saçmalardan dişini kırdığında, Kirkor'la kuşu iyi temizleyemediğimiz utancını değil de en çok babasının kuşu yemedeki beceriksizliğinden utandığımızı sıklıkla konuşmuştuk. Ökseyle yakaladığımız kuşlar olurdu yemek masasının yanındaki killi kaya rengi kafeste. Ve ahşap, kırmızı bir kuşevi. Babasının ağızındaki boşluğu en çok ateşe yakıştırmamız o yemekten sonra büyüdü zihnimizde. Yüzündeki kalabalık birden dağıldı çünkü. Su kuşları dağıldı. Kuru denizatları. Uçurtmalar. Haritalar. Pudralar. Göğüs ve kalp bölgesinde ağrılar, dört. Kirkor'un annesi adanın en bilindik ve en becerikli ebelerindendi. Oyuncak bebekler, takılar ve tokalar biriktiriyordu. Beni de o doğurtmuştu. Üstelik Kirkor'un o kafadan çatlak babası, karısının saçlarını karanfil mevkiinde uçurtma uçurulurken bahçıvan makasıyla keserdi. Rahat dursun diye de kucağına bir kilo mürdüm eriği dökerdi. Caddelerde veya açık alanlarda korku hissi, dört. Büyükada'da en güzel mehtap Maden'den seyredilir. Belvü'den. Şimdi orası da Kırmızı Horoz Gazinosu oldu, boyası hâlâ kokan tabelası söküük. Yaşamınızın sonlanması düşünceleri, sıfır, başka kişilerin duymadıkları sesleri duyma, dört. Konuşmalar en çok, saçma sapan

konuşmalar. Kirkor söze hep ilk başlayan olurdu, annesi, sonra ben, annesinin kırılmış saçlarına baka baka konuşurduk.

“Dolayısıyla adam gökdeleni yaparken çatısından incir ya da asma sarkıtacağını bilirdi.”

“Yine de hangisinin hangisini gölgeleyeceğini bilemezdi ama.”

“Dolayısıyla adamı da gökdelen gölgelerdi.”

“Yine de yatsılarda, çan seslerini duyup bir ağacın, elektronik oyuncak bir köpeğin, elyazmalarının ve küllerinin de gelmeyeceğini biliyorsun.”

“Dolayısıyla çan bir ağacı vehmeder.”

“Yine de ağaç da bir çanı.”

“Öteki göllerden geliyorum görme beni dolayısıyla.”

“Mıntıkada ağaçlarını sökecekler yine de.”

“Saçlarım gibi dolayısıyla”

“Yine de dişlerin gibi”

“Sabah olmasa da yolunu gözlemesem, oğlum.”

İştah azalması, dört. O günden de hep sözcükler kaldı aklımda komutan. Debelenme. Cüce. İkisini. Karım. At. At. Mezbele. Atlar. Bağırma. Olacaksın. Em. Dondurma. Kolayca ağlama, dört. Sonra çok az konuştuk Kirkor’la, çok içtiğimiz bir gece şöyle demişti; Üzülme. Ne kadar güzel bir dünya ki sonunda öleceğiz. Karşı cinsten utanma, dört. Limon çekirdekleri, limonatalar, votka, anahtarın şıkırtısı, açılan tahta bir kapı, kadavra, salyalı salyalı dillerinin izleri boynumda, küçük küçük gözlerinin ve koca koca götlerinin, buruşuk memelerinin, buz buz ayaklarının, karanlık kulak deliklerinin, çürük çürük oralarının ve ağızlarının, fırıl fırıl dönen uçurumlarının, öldürme güdüsü uyandıran göğüs uçlarının, parmak uçlarımda tahta cetvellerinin. Tuzağa düşürülmüş ve yakalanmış olma hissi, dört. At kokan adamlardan birinin lakabıydı Çağanoz, giden gemileri mi vardı bilmiyorum, kışladığı yağmurlu bir gölgesi, Kirkor’un ki gibi kırılan çanları mı vardı, kocayemiş sepeti mi vardı, bambaşka bir kimliği tanıdımlığı, ipek gibi bir jilet kesiği, yapraklarını ateşe veren akağaçları, tuzu, kavını özleyen yılanları, eski yeşil bir gaz lambası, arayıp da bulamadığı ve yalnız geride kalanların duyabileceği bir sözcüğü mü vardı? Çağanoz. Allah’ın belası. Evden dışarı yalnız çıkma korkusu, dört. Tüm korkularımı bir saat gibi düşündüm, evden yalnız çıkma korkum yoktu, terzilerin parmaklarına iğne batırma saati vardı, saatçilerin saatlerini satmama saati vardı, veresiye satan bakkalların ustaca bir sıfır daha ekleme saati, aramızda kalsın diye dokunduğum bir beden bir tokada bir tükürüğe dönüşme saati vardı, çamurun ve kanın, saçkıranların, ağıtların, elektrik direklerine başımı dayamanın, pazar yerlerinin, bozlakların, kırık gönyelerin bir saati vardı. Olanlar için kendini suçlama, dört. Kirkor, o günden yıllar sonra bir gün tutturdu, ben Ali amcamı bulacağım, diye. Senin öyle bir amcan yok, dediğimde, inanmadı. Çıktı evden. Uzak kaldırımlardan uzak kaldırımlara geçti. Kavşaklarda kilitli bekledi. İzledim. Vapurla karşıya geçip Gültepe’nin uğuldayan sokaklarında gri sıvalı bir apartmana girdi. Nasıl olsa birazdan çıkar diye düşünmüştüm. Giriş katındaki dairenin açık kapısından içeri sızdı. Masanın üzerindeki zeytin çekirdeklerini tek tek emdi. Salondaki divanın üzerine uzanıp uykuya ve unuttuğu hazin rüyasına daldı. Limon ağaçları. Uzaktaki hayal yığınağı gemiler. Pencereden, yaşlı bir kadının ona yaklaştığını gördüm. Cama vurdum

ama uyanmadı. Kadın Kirkor'un saçlarını okşayarak uyandırdı.

“Evladım” dedi, “bizim çalınacak bir şeyimiz yok, sana biraz para vereyim de git.”

Kirkor'un, kadının ellerinden mi, yüzünden mi, sesinden mi her nasılsa korkuyla geri çekildiğini ve kadını itip kapalı kapıdan çıkamayınca da pencereden zehir zıkkım kaçmaya çalıştığını gördüm. İri bir elin kulağımdan tutup yüzüme tokat atmasıyla irkildim, yanağım yırtıldı, o kadar sert tokatlar atıyordu ki adam, yüzümdeki kemiklerin çatırdadığını duydum, şaşırdım. Kirkor, pencerenin önündeki demir parmaklıklara sıkıştı, bizi hırsız sanan mermer soğuşu adamlar Kirkor'u öyle bir dövdüler ki anlatılır gibi değil.

“Vurmayın ağbi” diyordu, Kirkor. Yaşlı kadın da onlara engel olmaya çalışıyordu. Bıkkındı, seccadesine sarıldı. Sonra polis geldi, ambulans geldi, bir hemşire Kirkor'un yaralarına portakal kabuğu kokan parmaklarıyla merhemler sürdü.

“Nasıl döversiniz, anlamadınız mı otistik bu çocuk” diye bağırdı, kömür gibi kalabalığa.

Kendini başkalarından aşağı görme, dört. Kirkor'u hastanedeki odasından sürüyerek kaçırdığımda en çok, taş döşeli bir avluya saklandığımızda, dökülen saçlarını kucağımda toplayıp karlanan şakaklarını ovduğumda. Unut, dediğimde. Unut. Unut. Unut. Olayları anımsamada güçlük çekmek, dört. Yine de piyano çalan o cüceyi, bir flüt bile çalmayı beceremeyişimi, ağını öremeyen bir örümcek gibi dolayısıyla taşlara açtığım sırtımı, yine de Kirkor'la üstünde rakı içtiğimiz zehirli ve yılanlı sarnıcı ve çekirgeleri ve hazine aramakta kullandığımız boyunlarına ayet asılı horozları, çirkin hindileri unutmuyordum. Başkalarının sizi gözlediği veya hakkınızda konuştuğu hissi, dört. Defterimin arasında kertenkele ve kurbağa kuruttuğum yazlarda en çok. Size ait olmayan düşüncelere sahip olma, dört. Karaltıydı Bilemedim. Gördüm. Durağandı da. Yaşamımın sonlanacağı duygusu hiç bu denli neşelendirmemişti beni. Çöplüğün ortasında, yeşil direkler arasında dizilmiş kamyonların, hurda komutan arabalarının, içi kum dolu yangın tenekelerinin, çöle uzanan giriş kapısının yanındaki setin arkasından deniz kokusu geliyordu. Kamyon kasalarından birinin arkasına saklanıp sigara yaktım. Ormanın içinden bunca çıplak bir kadının gelmesi de hiç bu denli neşelendirmemişti beni. Tokaları ve takıları ve uçurtması parlıyordu. Demir parmaklığın üstünde destek alarak ateş ettim. Iskaladım. Tüfeğimi bir kez daha omuzuma sabitledim. Oturdu. Tam göğsünün, çenesinin bir karış aşağısında parçalandı kurşun. Kural gereği demir kapıyı aşamadım ama bağırarak da olsa sordum parolayı. Bilemedi.

“Evlenmeyeceğim o zaman seninle” dedim.

“Nikâh düşmez. Ama nargile içebiliriz bak.”

“Gecenin bu saati buralarda dolaşmamalıydın.”

“Beni tanımalıydın, beni bilmeliydin.”

“Kucağında o bebek, bebeğin sol kaşında derin bir yara izi, yara izinin çok net bildiğim hikâyesi, hikâyenin kör bir dili olmamalıydı.”

“Hem çölden, hem adadan, hem de ormandan gelemezsin. Gözlerindeki kum tanelerinden kirpiklerini yarım yamalak kırıştırarak kurtulmaya çalışırken saçların da çürük mürdüm eriği kokmamalıydı.”

Dediğim onca şeye karşılık vermedi. Ben de onu umursamadan setin üstünden güzel güzel denizi seyrettim. Toprağına can suyu verdim. Bu sabah dökülen mıcırların tepesinde kel bir

adam oturuyordu. Tanıdım. Tanıdım ama bunu hatırlayarak zihnimi bulandırmak istemedim. Hemen gidip tekmil verdim.

“Edip Aldan, İstanbul, görüş ve emirlerinize hazırdır komutanım.”

Adam asker değildi. Kasketini çıkarıp mavi bir mendille başını kuruladı. Karanlık. Durağandı. Gördüm de. Hemen tüfeğimi omuzuma yaslayıp o parıl parıl parıldayan sarı alına, iri burnuna ve bozuk gözlerine ateş ettim.

“Çağanoz” dedim, “divanımın altında sakladığım, pembe, ölü fare yavrularını ve pestillerimi senin çaldığını biliyorum.”

“Yağmur başladı. Fırtınanın içinde çölün kumlarından gözümü kapatarak sana sığınırım. Bütün o kırık ve kuru çiçeklerin mis kokusundan, balıkların, solucanların, çarpık çurpuk cümleler kura kura ağulu gözleriyle koğuş kapısından dışarı çıkamayan tertiplerimin sağır kulaklarından, kepimin içindeki sonu gelmez yıldızlardan ve kar yağışından sana sığınırım.”

Kar tanelerinin tekil ve soğuk serpintilerine bakıyorum. Çöplüğün içindeyim. Çağanoz’un kulağına eğilip parolayı soruyorum. Söylüyor. Biliyormuş. Çenesini bağıyorum. Kasıklarına gömdüğüm kanım da o an gül gibi akıyor. Üzerini çöple örtüp ateşe veriyorum. Pet şişeler mi, gül mü, Çağanoz mu bu denli kötü kokan, bunu anlamıyorum. Cezalıyım. Sabaha kadar bir sözcük bulmalıyım. Onun bildiği ve bildiğini benim bildiğimi bilmediği bir sözcük.

Boğazınıza bir yumru tıkanmış hissi, dört. Sanki arkamda pat pat çam kozalakları düşüyordu. Bazen komutan, rüzgârı duymak isterken bir orman yolunda, adada, başka bir şey duyarsın, sesinden kozalağın düştüğünü anlarsın ama arkanda daha tehlikeli bir şeyler olduğu şüphesi de içini kemirir, bir iki adımı sanki bir ses duymamışsın gibi öylesine atarsın, yine de döner bakarsın, kozalaktır. Cinsiyet konusunda sizi çok rahatsız edecek düşüncelerinizin olması, sıfır. Yok, hayır yok. Günahlarımızdan dolayı cezalandırılmanız gerektiği düşüncesi, dört dört dört. Komutan, artık hiçbir öneminin kalmadığı, tamamen rastgele seçtiğim, s’yle başlayıp n’yle biten, k’yle başlayıp p’yle sonra, b’yle ve r’yle, a’yla ve n’yle sonra, sonra yine bir cümleye başlayacağım; s’yle başlayıp n’yle bitecek, n’yle başlayıp t’yle bitecek, ediyorum. İnsan yağı mafsal ağrılarına iyi gelir.

Kirkor’un adaya dönememesi sizce de hüznü değil mi?

90 Aklınızdan bir bozukluğun olduğu düşüncesi:

Adam asmaca oynayalım komutan. Senin sözcüklerin geçmez burada. Harf söyle.

E--- A----

K----- G-----

Kemik Yangını

Karaköy limanına yaklaşıyoruz.

“Gözlerime bakın” demişti.

Perşembe pazarı. Tersaneler. Mendirekler. Yaklaşıyoruz. Nedense ilk ben çekiyorum bıçağı. İşlemeli. Değil. Bursa işi değil. Sonra öbürleri. Karnının sağ tarafına saplıyorum. Sola doğru hızla kesiyorum. Organları dökülüyor dizkapaklarına. Öbürü yanağına döküyor kezzabı. Beyaz bir şişenin içerisinde. Öbürü çekiçle kafasına vuruyor. Sapı ahşap, demiri olabildiğince siyah ve ağır. Öbürü ayak parmaklarını kesiyor demir testeresiyle. Tek. Elini kesmesin diye beyaz bir havluyla tutuyor. Gözlerini oyuyor yıldız tornavidayla öbürü. Çin malı. Sarı ile turuncu arasında rengi. Biz, gözlerinin içine baka baka onu öldürüyoruz. Öbürü. Konuşmuyor. Gözlerinden kum taneleri döküyor öbürü.

Sakallarımızı çekiştiriyoruz bir limana yaklaşınca hep biz.

Sonra aramızda anlatmaya başlıyoruz olan biteni. Limanlar, limanlar geçiyoruz.

“Hastaydı zaten.”

Ne zaman hasta değildi ki amına koyim, güneylere götürmedikleri mi kaldı, sapak başlarında gözlerini yummalar mı, kasabalara, traktörlere, köylere; bir keresinde kafasını naftalin dolu bir çuvalın içine sokmuşlardı, sanırım beş altı saat kadar da öyle bekletmişlerdi, sırça parmaklarını kıpır kıpır kıpırdatıyor bu kıpırtıyı gören başka sırça bir el, biraz nasırlı, hemen yapışıp kısa aralıklarla birbirilerinin etlerini iyice bir sıkıyor, uzun tırnaklarını hafif hafif ben buradayım, dercesine avuç içlerine batırıyorlardı, sonra kafası çuvalın içindeyken ensesine sirkeli suyla ıslatılmış bir havlu seriyorlardı, “ruhun senin huysuz” diyorlardı, “bir eşek kadar huysuz, o yüzden hiç iyileşemeyeceksin” ruhunu siktiğimin ibnesi çuvalın içinde bakımsız ve kırçıl sakalıyla kıkır kıkır gülüyordu, seyrelmiş siyah saçlarıyla, geceleri birden uyanıp köydeyse eğer dama çıkıyor yok apartmandaysa çatıya çıkılan küçük kapaktan merdivenle dışarı tırmanıyor orada uyuyordu; kış dâhil, cama önceden bir şeyler yazıyordu, biz anlamıyorduk, kışı bekliyor camın buğusundaki yazıyı zar zor okuyor ve öfkemiz daha da büyüyordu. Cama. O orospu çocuğu, cama.

“Hasta olmasa da öldürecektik.”

Keşke hastalığından ölseydi. Bıyıkları yavaş yavaş solsaydı öyle kan içinde filan değil de, keşke yapmadığına, böyle nasıl söylesem, yani, akli başında hiçbir insan, hiç anlatmadı ki, bizi biraz ikna etmek için uğraşsaydı, anlıyorum ve tanıyorum onu, tamam dilsiz olduğunu biliyoruz ama ne bileyim, tamam konuşamamanın ne olduğunu biliyorum, yıldızlı bir gök çizeydi, denize yalpa vura vura düşen örselenmiş bir ay çizeydi, çürümüş keser sapları, ne bileyim, ah be, bir kalem kâğıt isteyeydi, yıldızlı bir gök çizeydi, koca koca bir gece, gecenin içinde aldanmış yapraklar, trenlere hızla çarpan yağmurlar, kale duvarları gibi uzun ve derin bataklıklarda çocuk iskeletleri, ruhu dar ağaçlar, ne bileyim aynı anda akan yirmi tane nehir filan, Âdem’i, Havva’yı çizeydi, kız istemelere filan giden annesini, babasının kara paltosunu, baharda, bıkmadan usanmadan her sene düştüğümüz o yolu, varamadığımız o yeri ve bıkmadan usanmadan gördüğümüz buruşuk enselerimizi, ellerimizi, kasketlerimizi, birdenbire susmuş bir sessizliği, kendi gibi bıyıklı bir adam

çiziydi, o adam korka korka ve hâlâ bir şeylere yanyor olaydı da bu hayatı olmayaydı, bu uçurum olaydı, trenlerin altında kala kala kalaydı, ağzında bir Maltepe sigarası, altına da ikizim yazaydı, sormazdık biz hiç niye görmedik böyle bir ikizini, sorsaydık bile yazardı, böyle böyle derdi, biz onu hep sakladık başkalarından, kötüydü, kördü, işte size o büyük kötülüğü yapan aslında odur, inanırdık, oturduğumuz kahveye gelip masanın üstüne bembeyaz bir kâğıt bırakaydı, bir avuç pamuk filan, fiyonglu fiyonglu bir şeyler, yere bir seksek tablosu çiziydi, bir topaç ala eline çevire çevire çevireydi, hacı yatmazlar filan, salıncakta paslı zincirlerin şakırtısından korka korka sallanan birini çiziydi, ne bileyim, devrilmiş süt şişeleri çiziydi de yanına bir kedi çizmeyeydi misal, bir kitap sırtı çiziydi, kitabın üstünde ne yazdığını sadece kendi bileydi bize söylemeyeydi, tozlu bir masa lambası, dağınık kâğıtlar, kurşun kalemler filan, ayaklarına küçük gelen kışlık ev terliklerini çiziydi, bordo olaydı, derisi aşınmış olaydı, bir tas tarhana çorbası, öylesine herhangi bir gül çiziydi, bizim gibi ağlayarak uyanmaktan bezmiş bir yüzünü çiziydi, anlardık, konuşmasa da anlatmasa da, anlardık.

“Biz onu öldüreceğimizi söyledik diye o kendini öldürmekten vazgeçti.”

“Bizim üstümüze yığdı bu cinayeti.”

“Bahçeye daldığını gördüğümüzde hemen bahçeyeeee dalaaan vaaaar diye bahçe sahibini uyardık, o aptal pazar silahlarıyla dekman dekman dediğinde gidip sille tokat giriştik, taşındığı mahallelere taşındık biz de arkasından.”

Denize ve kemana uzak, tek katlı müstakil evler, evlerde babaları Libya’da çocuklar, karanlık ve karanlık çocuklar, yalnız yaz akşamlarında, gök gürültülü.

“Kız kaçırın ve çatapatlarla ve füzelerle biraz olsun neşelenmeye çalıştığında çakılarımızı çıkarıp kollarına saptadık, uzaklığımızla sarıp sarmaladık onu, aramızdaki bütün o gerginlikle, dönüp dolaşıp geldiğimiz o yerle, o düğümle.”

– Babana git, bütün bunları güzel güzel bir kâğıda yazarak anlat.

– Güneşi çizmesini bilmiyorsan getir ben çizerim amına koyim.

– Ben de bir ateş çizebilirim altına.

– Ben de ışıklara bürünmüş bir gök çizebilirim.

– Ben, tüm bunları ezberleyesin diye filan, bir daha unutmayasın diye, bu kopkoyu şehrin içinde filan, seni çırılçıplak çizebilirim.

– Düzgün bir kâğıt getiresin buruşuk filan olmasın. Lekeli filan.

– Bu ibne gene bir şeyler çiziyor, ver lan o kâğıdı bize. Lan, git getir bakalım ne çizmiş.

– Ne çizecek, alfabeyi çizmiş, sanki biz bilmiyoruz, harfler filan, noktalar filan virgüller, parantezler filan paragraflar, el yazısıyla yazmış bir de hava atacak ya, dilsizim ama sizden daha yetenekliyim filan, parmaklarına filan baksanıza şunun ya, başparmağı kırık mı ne?

“Bayram sabahları babasının aldığı yeni giysilerine siyah siyah boyalar döktük.”

Mekap ayakkabılar, kahverengi kadife bir pantolon, mavi bir gömlek, yaz kış uzun kollu v yaka bir süveter.

“Çizgi film seyretmesin diye gecekondualarının çatısına çıkıp antenlerini kırdık.”

Nils ve uçan kaz.

“Okul bittiğinde çalışkan çocukların kurdelesini döve döve aldığını gidip hem çocukların hem de kendi babasına büyük bir zevkle ihbar ettik.”

Parke taşlı bir yokuştan bağıra çağıra ağlaya sızlaya filan iniyordu, sonra gidip yanına sorduk;

– Ne ağlıyorsun lan?

Karnesini gösterip akşam evde babasının yüzüne tokat atacağını o minik elleriyle anlattı.

– Üzülme amına koyim, senin baban kör oğlum zaten, verirsin eline, pekiyi ile geçtim, dersin, gel şu Kaan ibnesinin kurdelesini çalalım, iyi de bir dövelim, baban anlamaz nasıl olsa.

– Babam kör ama hepinizden daha iyi görüyor yazmış gene bak kâğıda, garibim.

– Anlattık tabii babasına.

– Senin bu dilsiz oğlun filan dedik.

– Karnesi zayıf olduğu için...

– Derste tabii sözlüye de kalkamadığı için...

– Tabii amına koyim sınav kâğıdına da paso güneş, kuş, böcek çizdiği için...

– Tabii kayık filan lale de çizdiği için...

– Bacası tüten bir evde çöp kadın, çöp adam, çöp çocuk da çizdiği için...

– Derste öğretmenin sınav sonuçlarını değerlendirirken “evladım velin kör mü görmüyor mu kâğıtlara bu tür saçma sapan resimler çizdiğini?” dediğini.

– Sonra bu dilsiz oğlunun öğretmenin üzerine yürüdüğünü, öğretmenimizin onu bir güzel dövdüğünü, cetvelle parmaklarını kırdığını, saçlarını çektiğini, beslenme çantasındaki lor peynirli yarım ekmeğini pencereden döktüğünü, ekmeğin sarıldığı elbezini bir fareyi kuyruğundan tutarmış gibi tiksintiyle oğlunun yüzüne fırlattığını, bu dilsiz oğlunun çöp kovasının yanında tek ayak üzerinde beklerken, “elim, elim” diye inlediğini, hırsından ağladığını, bir bir anlattık.

– Ben körler ağlayamaz diye biliyordum lan.

“Bazen çarık ağızlı, çarık ağızlı diye bilmeden dalga geçtik.”

Irmaklardan ve çöllerden, rüzgârlardan, yazın kuşattığı gölgelerden, uçurumun dibinde ter içinde bekleyen her birimizin ayrı isimle çağırdığı köpeklerden, uzun uzun gecelerden, bizi uyutmayan fırtınalardan, artık bir daha uyanamayacağımızdan, kızıl bir yalnızlığın ve yıldırımların bakışımıza tuhaf tuhaf sızdığından.

“Sünnet olduğunda gidip pipisinin üstündeki tasa tekme atıp atarili saatini kırdık, amına koyduk onun, okulu yarıda bırakıp marangoz çıraklığı yaptığında döve döve elinden haftalığını aldık, sonra duyduk ki kitap okumaya başlamış, hemen polise haber verip adını anarşiste çıkardık, soyduğumuz kuyumcuyu onun üstüne yığdık, ah, biz kendi işlediğimiz suçlarımızı da onun üzerine yığdık, yığdık bahçe duvarında neşeyle uçuşan serçeyi vurduğumuzu, güvercinlerin ödlerini yediğimizi, ama bunu ona söylemedik, evlenmek istediği kızı babasının evinden beraber kaçırdık, oğullarına kirvelik yaptık, torunları olduğunda çocuklarına mahcup olmasın diye çeyrek altınlarını biz taktık.”

“Onu öldürelim diye her gün kitap okudu.”

“Bizi yaşatmamak için elinden geleni yaptı.”

“İçti, hep içti bir an önce onu öldürelim diye.”

“Rakı içti, bira içti, esrar içti.”

Ama biz hep onu uyardık, geceleri sakın aynalara bakma ve tırnaklarını kesme, yerlere atma yoksa öbür dünyada kirpiklerinle toplarsın dedik. Tamam, konuşamıyorsun ama resim çizmek zorunda değilsin, çizme dedik. Bak odanda bir sürü örümcek ağı var, temizle onları dedik. Bulaşık suyunu sokağa dökme, kara kediler uğursuzdur bakma, merdiven altından geçme cüce kalırsın, sonra o cüce seni bir gece uzun uzun emer dedik, o cüce büyür ve kocaman bir dev olur dedik, dilencilere para verme onlar senden daha zengin, geceleri az uyu dedik, eline aldığın her çöple dışını karıştırma fakir olursun, üç kez yere tükürürsen üstünde nazar mazar kalmaz, mezarlıkları parmaklarınla işaret etme parmakların kurur, ateşe sövme, su atma dedik, incir ağacının altında uyuma çarpılırsın dedik, akşamları soğan sarımsak yersen oraya melekler gelmez dedik, ıslık çalma, kapı eşiğinde oturma, oğlun olursa saçını ilk amcası ya da dayısı kessin, kimsenin elinden bıçak ya da makas alma dedik.

“Biz onu öldürdük Allahım ama unutmadık.”

Limanlar geçtik. Buğuların, sislerin içinden geçtik. Karanlık bir bodrum katına indik. Dehlizler geçtik. Dut ağaçlarının altında, çivili tahtasında bozuk parayla tek başına maç yaparken bulduk onu. Üç numara saç traş, kara kocaman gözleri, hep tuhaf bir yoksulluğun içinde gibi duran ama çok varsıl parmaklarıyla bir çift çorapla oynarken bulduk onu. Bulduk onu, Allahım sana şükürler olsun. Fesleğenleri söktük, toprağını döktük saksıdan. Biz, bütün iç organlarımızı saksının içine doldurduk. Sonra fesleğenleri bağırsaklarımızın arasına diktik. O'nun.

Biz, bulduk ve bulur bulmaz hemen orada öldürdük onu. Soru sormadık. Limanlar geçtik.

O, buralardan kaçtığında, çiçekli, rengârenk, basma entariler giyerek kaçtığında, soluk alamadan yığılıp kaldığında evimizin, evimizin odasında, ah bizim gözbebeğimizin cansız cesedini bırakıp kaçtığında, çocukluğumuzun en güzel yüzünü, simsiyah sularında bembeyaz bir gemimiz olan.

Anlattık ona. Nereye kaçarsan kaç, dedik. Kaçtı orospu çocuğu.

O orospu çocuğu kaçtı.

Seni iyice yaşlandığında dedik, tam yetmiş yaşına bastığında, iyice bastona düştüğünde. Dedik.

Ben onu unutamadım. Ben saçlarından tutup sürükledim onu, ben de yüzünü yumrukladım sürekli, ben artık iyice kırılmış parmaklarını tek tek kökünden kesmeye başlayınca ben de diz kapaklarını, ayak parmaklarını çizdim cam kırıklarıyla, ben de o zaman hep öptüm onu hep öptüm. Sonra önüne bir harita koyup seç dedik, gitti bizim köyü seçti. Gözleri kapalıydı hem de.

Biz inkâr ettik, o koca koca güzelim gözlerini ve o el ele tutuşmayı inkâr ettik.

Kabataş vapur iskelesindeki, gördüm onu kalabalığın içinde kaçtım, solda Kadıköy motoru Demokan mı ne gitti, sağda Adalar vapuru Araplar gitti, sisin içinde boğuk boğuk vinçler ve limanların içinde boğuk boğuk sisler, tüm camlar ve kapılar kapalıyken, kapı numarasını gösteren sıfır rakamı mavi renkteydi, ben ambarcı değilim, tayfa da değilim, içerisi gözleri

yarı kapalı beyaz tüylü kedilere göre değil, onu gördüm, geldi, takip etti beni, camı kırıp dışarı çıkar, iskelede tek başına kaçmaya çalışırken bir kurşun parçalanır sırtında, gelir en son bir seccade serer yere, karşısına İstanbul ve Beykoz'u alır güzel güzel, yok değil ve burada uzun uzun, o geyik başlarını nerden bulmuş getirmiş, bir tek onu mu bulduğunu sanıyorsun, alır bir tavan lambasını duvara asmaya çalışır, tavana kır çiçeklerini bugün mü assaydım ustam, süngertaşlarını ve sedef kabuklar içinde lütfen, lütfen, rengârenk sabunlar, kıpkırmızı muslin bir örtü ört üstüme, bir rakı masası çiz, etrafına melekleri ekle, panjurlar hep kapalı dururdu, suların bıraktığı bir ağaç parçasını da gördüm iskelenin ucundaki mi hemen, çatı, çatı aralığı, koca bir dilim kepek ekmeği mi desem çavdar ekmeği mi desem ve spiker gibi evet sayın seyirciler on iki senelik kâse boşaldı. Sait! Şaşı çocuk.

Epigraf

Gitmeyince gönül adı sanı duyulmadık illere yardan gitmedikçe adı gönül ayrılmaz
gitmedikçe illere sanı adı gönül ayrılmaz

Kara, karaca, Karacaoğlan.

“Süssüz bir tepside çaydanlığın
“Peynirin başına otururdu ve
“Şerit mühür, kargılar, bir de parşömenlerin
“Bu nota sehparlarını kaldır ama se
“En çok hangi renk mürekkebi seversin mor

Epigraf

iki yüz metre ileride atlar vardı ve biz az önce onlardan inmiştik, sen oradaki çehreleri dökük atların sahibi olan boyunlarını sivilce basmış adamlardan birinin kucağında oyundan çıkarılmış bir piyon gibi oturuyordun, güneş kaskatı ve karma ve karaydı, yüzün kıpkırmızıydı ve nasıl terlemiştin, kendimden bunaldığımda en çok sen olduğumu seni öyle gördüğümde anlamıştım, sağ elini kazağının içine sokmuş karnını okşuyordu o adam, enseni öpüyordu, öylece kalışın sürüyordu, parmaklarında boğuk bir parıltı vardı, gözlerini tuzu barındıran her kıyıma, her yere, her şeye deviriyordun, sessizliği budanmış bir su kulaklarının arkasından pespembe yanaklarına akıyordu, yine de şahtın sen, ama benim korkularım kalıcıydı seni anlamalardan doyamadığım ve özlediğim ve görüp en başından beri serptüğüm

işte tam o zaman Kirkor sana yıkıcı bir bağla düğümlenmişim,

Kirkor,
Bizi Çağanoz Diye Biri Öldürdü– 2014
Bora Abdo

Babam onları öldürmeden önceydi;

Diz çöktüm, kimseler kalmadı iskelede, sağımdaki göt oğlanı ensemden ateş ettiğinde sanki kurşun kucağıma düşecekmiş hissine kapıldım, boğazım ağrıyor sanki yutkunamıyorum da bir kez yutkunabilsem boğazımdaki o fındık tanesini yutacakmışım gibi, solumdaki adi herif ölmediğimi anlayınca elindeki büyük bıçağını kulağıma sapladı, çok canım acıdı ama bağıramadım, sadece inledim “kulağım kulağım” diye, ama ben kulağım derken ağızımdan çıkan sestene ne anlaşıyordu bilmiyordum.

Biz, o kör babası bizi öldürdüğünde, sadece onu nasıl öldürebileceğimizin hayalini kurduk ve küçük küçük kutularda sakladığımız sırların arasın

“Biz onu öldürdük Allahım ama unutmadık”

Denizkızı Öldürdüğünün Çağanoz Olduğunu Bilmese Definenin Yerini Söyler miydi Hiç?

“Benimle gelir misiniz?”

“Gelirim” dedim.

Düşüne düşünce kaybettiğim yaprakları, yüzümü aşındıran tonlarca ağırlığındaki denizi, gelgitleri, tuzu, ay ışığında kayalıkların üstünde kaygan ve sıcacık ölü pulları bıraktığım geceyi ve ancak cinayetlerin çözebileceği yolu yürüyorum. Öyle ya, tokum nasıl olsa, parmaklarının uçlarını gösterse yeter, kıyarım. Merdivenden indikten sonra sekiz kat aşağıya inilen otel odamdan hızla çıkıp Sirkeci Garı’na doğru kuşuklu koşar adımlarla yürümüş, orada bir an durup gökyüzünü de düşünmüş, vazgeçmiş, nehirlere düşünmüş, yazı ve sabahı, ağaçları da ve çitlembikleri de ve çakıl taşlarını da düşünmüş yeniden otel odama dönüyordum ki yağmur. Yağmur başlamış, bitmiş, başlamış, bitmişti.

Caddenin sol şeridinde bir kamyonun vitesini dörde attığını görmüş, kırmızı grili, üçgen desenli üçgen şapkasının içindeki beyaz saçlı ve kalbi çarpıntılı kamyon şoförünün (aklında üzgün ve udi katırlarının, uzamış yokuşlarının bir kiliseye, bir göç mevsimine ve leylekleri Aya Yorgi’nin bordasında) gün içinde uzunlarını yaktığını, buna şu an karar verdiğini anlamış, bir daha yerine koyamayacağım kollarımı iki yana açmış, bir bıçak edinmeyi aklımdan geçirmiş, demirden bir sıruk teraziyi başımın üstünde tutmaya çalışarak bekliyordum ki başlamış. Yağmur.

Gelirim, dedikten sonra önümdeki adamı izlemeye devam ediyorum. Gelir misiniz, dediğinde, önce gara ve sonra küçük adımlarla odama dönme planımdan hemen vazgeçmiş, boynunu sivilce basmış, elleri ve sesi at kokan, gözbebekleri eski püskü fesinin altında kırmızılaşmış, ince bıyıklı yüzüne dik dik bakmış; şimdi onu izliyorum.

Tünele girip sonrasında karmaşık bir aydınlığa çıkmıştık; tüm o gürültülerden, binalardan hiçbir iz yoktu, masmavi topraklı bir alanın ucu bucağı görünmeyen zamanında eğilip yine mavi bir kapağı açtı, ağzına kadar doldurulmuş suyun içine daldık, damlardan, tünellerden ve düğünlerden geçerek eğilen çamların gölgesinde yüze yüze ilerledik; yolda ayakkabılarımdan, üstümdeki giysilerden ve yanaklarımdaki çentiklerden kurtulup vapurların bir zamanlar açık olan fakat şimdilerde kapalı ve her karanlıktan karanlık duran, herkesin hep bir şeyler unuttuğu alt kat yolcu salonlarından birinin morg yazan ahşap kırmızı kapısından içeri sızıp, onun yüzümü ince ince incelemesini incelemiş, pencereden gökyüzünü izliyordum ki şimdi.

Morgun ortasında iki ayrı sedyede yatan cesetlerin başındaki kadını gösteriyor.

“Tanıyor musunuz?”

“Hayır” diyorum.

“Daha dikkatli bakın lütfen.”

“Hayır.”

“Ama o sizi tanıyor, sizi o tarif etti bana.”

“Ve siz bir tarifile şehrin en kalabalık yerinde buldunuz beni.”

“Evet. Şehrin demek nasıl hoşunuzu gidiyor değil mi?”

“Evet, en az sizin benimle sizli bizli konuşmanızın hoşunuza gittiği kadar.”

“Şehrin tek morgunda olduğumuzu bilin lütfen.”

“Nasıl isterseniz” diyorum.

“Bekleyin lütfen” dedikten sonra üstünde ‘yangın merdiveni’ yazan kapıdan çıkıp elinde bir teneke odunla ve kar içinde geri geliyor. Güm güm gri demir kapıya vuruluyor arkasından. Hatırlayamadığı bir pişmanlıkla, ettiği bütün yeminleri birdenbire unutan bir ucuzluk zamkıyla belli belirsiz bir şey (yarı ölü yarı diri) gizleyen pıhtı alını tirşe. Sol omuzunda deri taklidi bir çanta. Demir masanın üstünde çantasından siyah kâğıtlara siyah harflerle yazılmış ve yalnızca noktalama işaretleri beyaz birçok kâğıdı çıkarıp tek tek masanın zeminine sıralıyor. Hâlâ üzerinde bulunan izlerden bazılarını uçak, bazılarını gemi bazılarını da tuzluk şekillerine göre katlıyor. Kalın ve kavurucu ve kem bir ses katıyor yüzüne. Bir harfini yok ediyor öbür harfi seçtiği sözcüklerinde.

“Uçakların kanatlarında ne yazıyor biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum” diyorum.

Bir tanesini alıp ıslığıyla uçurur gibi yapıp yine ağzından çıkardığı yuvarlak bir gürültüyle düşürüyor.

“Yüz yirmi sekiz ölü.”

“Gemilerde ne yazıyor?”

“Bakın bu” diyor, “Beşiktaş vapuru.”

“Öbürleri?”

“Onlar da...”

Tuzluğu alıp parmaklarının ucuna takıyor.

“On iki” diyorum, sol başparmağını soktuğu üçgene dokunup. Çeviriyor.

“Çağanoz.”

Aynı parmağına dokunup bu kez, “on bir” diyorum.

“Çağanoz.”

Göz göze geliyoruz.

“Sen” diyorum.

“Evet” diyor, “ben, Çağanoz.”

Masanın üstündeki bakır kaplarda sarı sarı akvaryum balıkları. Küçük yeni rakı şişeleri, mavi etiketli. Votka, fiyatı, iki bin altı yüz Türk Lirası.

Masanın yanında bir mutfaktan sökülmiş turuncu seramikler üst üste, yeşil marleyler. Desenli duvar kâğıdıyla kaplı duvarın önünde pırıl pırıl ve çok büyük bir piyano, tuşlarının üstünde kurulmamış rengârenk fare kapanları, yüzlerce parçaya ayrılmış kırmızı kurdeleler (Kaan’ın) ve tavşan şeklindeki makaslar, tahta kuşlar, yırtık ve çizgili bir top, topaç ve çember ve misketler, geometri defterleri. Küçük bir çerçevenin içinde, kumsalda uyuyan bir kızın sevimli yüzü. Odanın solundaki nemli duvarın önünde takırdayan dişleriyle yılan oynatan pürüzsüz yüzü basık tavukkarası bir kadın, Kat Mülkiyeti Kanunu adlı mavi bir kitap, deniz kabukları, renk renk astroloji kitapları, kalaylanmış tencereler ve çaydanlıklar, gıcır gıcır iskambil kâğıtları, bez bebekler, kundaklar, sarışın, kumral, esmer, ölü yıkayıcı ve saçlarından çekile çekile sürüklenmiş, sille tokat girişilmiş gücenik overlokçu kızlar, parmak uçlarına basıp ne geldiğini merak etmeyerek havada dönen bozuk paraya baş döndürücü bir

hızla tura deyip, tekbir getiriyorlar. Sucuklu yumurta ve barbekü ve parmakları ağız içinde ıslık kokuları. Üzerinde sayısız isim yazan ve her birinde alacalı renklerde atkı asılı sandalye minderleri. Görünmez iplerle tavana asılı yuvarlak yeşil saksılarda aykırı çiçekler. Çok başlı ve çok kuyruklu alıngan kediler aralarında kalan burkulmuş son patilerini yalamak için sıraya girmişler at kişnemeleri ve saçaklarda alıcı kuş ötüşleri ve tahta tabutlar ve mısırlarla dolu bir ovadaki cılız bir kavağın hışırtılı gölgesinde, gözleri hep yumuk. Çağanoz büyük odadan dışarı çıkarken tenekenin içindeki odunları atıp sobayı yakıyor.

Geldi. Bu muymuş? Nasıl zayıf bir adam bu.

Flüt çalan kadının solundaki sedyeye yaklaşıyorum, beyaz örtünün altından büyük ve başıma belalar açan kara ve virgül gibi ateşe ve suya benzeyen kuyruğunu görüyorum.

“Maltepe sahilinden karaya vurmuş” diyor kadın, “zenci bir denizkızı”

İşsiz ve parasızdım, bizim adada sürekli böyle dedikodular dolaşırdı, benim yerime birileri hoşuma gitmeyen ve kılıksız ve söz içinde söz ve göz içinde göz bir şeyleri düşünüp dolaştırırdı, doğalgaz işçileri bile kazı yaparken altın liralara bulmuştu, bütün adayı gezdim, bir korsan olsam, hazinemi gömdükten belli bir süre sonra döndüğümde kolay bulabilmem için kerteriz alabilecek yerleri aradım, bazı yerleri kazdım, o esnada gördüm o kızı. Aklımı ve aklımdaki tüm o sırları, gözümde büyüttüğüm okunaksız heceleri ve ünlemleri, varlığımı ve varlığımdaki gizil teni, yormaktan usanmadığım yüzümdeki dalgınlığımı, kalbimdeki zambağı ya da bahçıvan çıraklığımı ve limon fidelerimi tam o esnada aldı. Yarasalar ve yıldızlar ve biten uzun yaz tam o esnada kalbime çentik atmaya başladılar. Aklandım.

Örtüyü kaldırıyorum. Nefis güzellikte saçları, omuzları, gerçekten upuzun esmer kuyruğu, kapatıyorum, ağızımı açtığımda canım kaçmış gibi sanki öbür cesedin üstünden hızla ve kanatlarındaki tozları dağılmış bir kelebek geçiyor, ayağa kalkıp mağara penceresini andıran boşluktan dışarıyı, yaşarken tenimin uzağında gördüğüm dışarıyı, uç uç böceklerini, bir akvaryumun içinde yengeçleri ve örümceği, kırbaçları, ömrüme yapışan o camsı dakikayı; ıslık çalmayı öğretilmediğim ve beliklerini ördükten sonra kendisini terk eden annesine yarım yamalak koşusunu kız kardeşimin, beni de geride bırakıp, kırılacak bir sürü porseleni, çocukluğunda bile bile körebe seçilen gözleri kırmızı bir atkıyla bağlı kör babamı (baba, artık ben de yaşılanıyorum ve biliyorum annem bir leylek değil) ve sulu karı seyrediyorum.

“Kim bulmuşsa” diyor “önce bir tecavüz etmiş.”

Kurşunburnu'na götürüp sakladım, tost verdim yemedi, balık aldım yemedi, çay demledim, bedenine batan midye kabuklarını tek tek çıkarıp simitçinin kâğıtlarından yaptığım külahların içinde biriktirdim belki bir gün onları da bölüşebilmenin hayaliyle, merhemler sürdüm, çarşıdan acılı turşu suları getirdim şeffaf poşetlerde, hasırlar ördüm üstünde uzansın diye, sarmaşıklara yön vermeye çalıştım nemli kalabilsin diye, çapaklarını sildim deniz tuzuyla sabahları, kirişlerde geçkin güller, denizkestaneleri, deniz kabukları, denizatları, leylak renginde mumlar, bir pencere hayal etmesini istedim, anlattım kollarımla ve parmaklarımla ve uçuşan perdelerimle ve uçuşan tüllerimle, leylak renginde ustaladığım saksılar yonttum kayalıklardan, iç içe olamamanın ağır çirkinliğiyle yalvardım ay ışığında belki hazinenin yerini biliyordur diye, söyledi, yine de

dayanamadım. Tecavüz ettim ona. (Çünkü bir gün öyle yoğun bir hüznle baktı ki gözlerime, dünyam değişti). Öldü, kayığa bindirip, açılıp denize gömdüm, karada kalıp da kedi köpek yemesin diye.

“Nasıl becermiş o işi” diyorum ve belden aşağısındaki örtüyü yeniden sıyırıp denizkızını kokluyorum.

“Burada öyle bir yer yok, nasıl anladınız, nereden çıkardınız?” diye soruyorum.

“Ağzına bak” diyor. “tam ağzının içine, onların oraları orada olur.”

Dayanamadım, ağzını açtım kızın, inanılmaz güzel duruyordu çirkin ağzı orada, bembeyaz bir sisin içinde müthiş bir karaltı, soktum aletimi, girdim dip sularına, közü sönmüş ocaklarına, yarasına sızdım, dudaklarındaki tuzu gözyaşım sandım, çocukluğum bildim ve sonra saçlarıyla örttüm yüzünü.

Tanrım nefis bir ağız bu.

“Bunu yapan, ağzında olduğunu nereden biliyormuş.”

“Ölmeye yakın, ağızlarından su çıkar” diyor.

Can çekişiyordu ve kesik kesik heceler çıkıyordu ağzından, dayanamadım, nefisti, can çekişiyordu ama nefisti.

“Define” dedim, “nerede?” Saçlarını kokladım. Ölüyordu. Yanaklarındaki dölleri sildim.

“Ayak izlerini takip et” dedi.

“İyi de senin ayakların yok ki” dedim.

“Benim değil zaten o izler”

“Kimin”

“Senin” dedi, “senin ayak izlerin onlar.”

“Peki dişleriyle ısırılmaz mıymış?”

“Hayır, dişler o esnada hep geri çekilir. Denizkızlarının bir özelliği de birisiyle istemeden ilişkiye girdiklerinde veya tecavüze uğradıklarında, ağızlarından salgıladıkları bir sıvının tecavüzcüsünü öldürmeye yetmesi.”

Yanına yürüyüp karton bir kolinin üzerindeki şarabı işaret ediyorum.

“İçebilir miyim?”

Sarışın yüzünde beliren kederle karışık gülümseyişle, “olur” diyor. Kâğıt bardaklarda doldurup içmeye başlıyoruz. İçmeye başladıkça da saçları kıvrır kıvrır açılıyor, peştamalı, sırtı ve omuzları, mor kumtaşından kolyesi, bütün bedeninin ukdesi sarışın memeleri, üç sarışın kuyruğu avuçlarımda kayganlaşıyor. Nabzını dinliyorum. Kamaşmaya hazır teni o kadar pürüzsüz ve ıslak ki bütün denizkızı hikâyelerinde olduğu üzere enginlerin aklımı çelmesine izin veriyorum.

“Onu ilk bulduğumda definenin yerini söylemişti bana” diyorum.

“Biliyorum, anlatma.”

“Kazdım, buldum. Ama onu orada bırakıp gitmek istemedim. Bulamadım dedim.”

“Biliyorum, sus.”

“Her gün belirli aralıklarla sordum, define nerede, hep aynı yeri tarif ediyordu, o kayanın yanını, korkumun titrek çarpıntılarıyla iki büklüm gidiyor, arıyor gibi yapıyor, sonra can

telaşıyla gelip, bulamadım, diyordum. Ona bir şekilde dokunmak, Heybeliada'yı gören kocayemişlerin arasında serdiğim mavi beyaz çizgili döşekte yan yana durmak istiyordum. Saçlarını ve gitgide kuruyan, çatlayan ve deniz kokan derisini okşamak istiyordum. O kadar güzel bir yüzü ve o kadar güzel bir sesi vardı ki. Defineyi bulduğumu anlarsa giderdi. Yine ne kadar gözüm seğirirse seğirsin bir daha da gelmezdi. Biliyordu ama bulduğumu. Gitmek istemiyordu. Karada kalmaya devam ederse, evet öleceğini biliyordum. Define filan umurumda değildi.”

“O ikinci ceset kime ait biliyorsun değil mi?” diyor.

“Artık biliyorum” diyorum. “annem beni kurbağalara öptürürdü, yakışıklı bir prens olayım diye. Olamadım. Görüyorsun. Çok çirkinim ben.”

Annemim cesedini Nizam plajında bulduklarından on gün önceydi.

“Bazı defineciler aradıklarını bulamadıklarında böyle kafayı yiyor lan amına koyim” diyorum, nöbeti devredeceğim arkadaşşıma. Telsizini kapatıp masasına yerleşiyor.

“Bu gerçekten defineyi bulmuş” diyor, “koca bir sandığın içinde kilolarca altın, paha biçilemez hem de, Maliye Bakanlığı'ndan yetkililer gelecek şimdi, onlar teslim alacak.”

“Adam ne olacak?”

“Hangi adam?”

“Çağanoz” diyorum, “Çağanoz ne olacak?”

“Seni de öldürecek bir gün” diyor, “bunu bil, yazar mazar anlamaz o.”

“Vicdansız” diyorum, “hep vicdansız.”

Aralarından biri sorardı;

“Hayvana işkence etmeye utanmıyor musun? Allahtan kork. Bütün bu yaptıklarını görüyor.”

“Allah hepimizi görüyor” diyordu, ayı oynatıcı, “Allah” diyordu, bizi her an her saniye görüyor ama bizim onu görebilmemiz için ölmemiz gerekiyor.”

HER İNSANI KARDEŞİ ÖLDÜRÜYOR, TEK ÇOCUKLARI BİLE!

2013 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü kazanan Bora Abdo, tehdit ve tedirgin edicilikle yüklü öyküleriyle, karanlığın güzelliğini fark eden has edebiyatseverlere sesleniyor. *Bizi Çağanoz Diye Biri Öldürdü*, yazarın önceki çalışmalarında da olduğu gibi, okuru alabildiğine özgün bir dil eşliğinde gerçeküstünün atmosferine sokan, karanlık kahramanların karanlık dünyalarda soluk alıp verdiği ya da son nefeslerini verdiği öykülerden oluşan bir kitap. Bora Abdo, edebiyatımızda örneğine pek rastlanmayan zorlu bir kurguyla, olaylar, nesnelere ve canlılar arasında sıra dışı bir yolculuğa çıkıyor. Hayli sarsıntılı, herkesin kolayca göze alamayacağı, uçurumu bol bir yolculuk bu.

Varoluşlarından sıyrılmış sağır papağanlar, deniz kızları, çeyiz sandıklı travestiler, kuklalar, kötü rüyalar gören ayı oynatıcıları, çarmıha gerilmiş karakalem kediler, hayvan ölümlerinden ilaç yapan kardeş katili, ensest yaşlı kız kardeşler, çiğdeci kuşlarının âşık olduğu on iki yaşındaki kambur korkuluk kız, keskin bir çürüme sürecindeki devinimleriyle çıkıyorlar okurun karşısına.

"Bora Abdo, öykücülüğümüzde yeni, benzersiz ve güçlü bir ses. Bundan sonra neler yazacağını merak ettiriyor."

Cemil Kavukçu

BİR SAHAFTAN BAŞKA BİR SAHAFA DÜŞMEDEN KATLEDECEĞİM HİKÂYENİZİ!